

సూచన

లోకంలో యెంతెంతో మర్యాదస్తులుగా పైకి కనుపిస్తూ—
లోలోపల్ల దారుణకృత్యాలు—సాగించేవారున్నారనీ — ప్రతిమానవునకు
మంచిలోగాని—చెడ్డలోగాని — రోజులోక్కరీతిగా జరగవనీ — నాలుగు
డబ్బులు చేతిలోకి చేరినప్పుడిదంతా నాప్రయోజనకరమే అనుకోగూడ
దనీ—అనాలుగురాళ్ళూ చేతిలోంచి యెగిరిపోవడంతోనే నాకర్థమిట్లా
వుందనీ, నాప్రార్థనమిట్లా అయ్యిందనీ అనుకోడం పొరపాటనీ—చాతకు
లకు విశదంచెయ్యడమే—ఇందులోని ప్రధానాశయమని—గ్రహించండి.

ఇంక ఛాంపియన్ అనే మాట కనబడడంతోనే యీయన
ఎందులో ఛాంపియన్ అని భుగారు పడకండి. చివరకంటా చదివితే—
తెలుస్తుంది

ర చ యి త.

‘అబ్బాయీ! ఇహ యింతేనా నీవరిస్థితి?’
 ‘ఏంచెయ్యమన్నాడు? ఎన్నివ్రయత్నాలు చెయ్యారో అన్నీ
 చేసాను’

‘నువ్వుచేసిన వ్రయత్నాలేవీటి నీమొహం’
 ‘ఇంట్లోకూడున్న మీకేం తెలుస్తుంది నేచేసిన వ్రయత్నం’
 ‘జెలియకేం—అంతా తెలుసు—పొద్దున్నే లేవడం — కాఫీహోటలు
 కెళ్ళడం—భోజనంవేళకి సిద్ధంకావడం—మీకార్లు—అవకాశందొరికితే
 యింట్లో ఏమైనాచెక్కెయ్యడం—ఇంతేగా’

‘రామరామా!— ఇదేంకర్మమోగాని మీనోటంట యెటువంటి
 మాటలొస్తున్నాయండి నాన్నగారూ’

‘నీకర్మంగాదు—నాకర్మమే—నీకేం హాయిగాతింటున్నావు—
 తిరుగుతున్నావు—నిందాబందా’

‘నాలుగుడబ్బులు సంపాదించలేకపోయానుగదా అని నేనెంత
 ఫీలవుతున్నానో మీకెలా తెలుస్తుంది’

‘నీవు సంపాదించడం ఈజన్మకిలేదు—నేబ్రతికుండగా అలాంటి
 దుండదు’

‘రోజులెప్పుడూ—ఇలాగేవుంటాయా?’

‘ఇంతకన్న ఎక్కువగా తగలబడతాయా నీజన్మకి—సిగ్గులేక
 నేనమ్మా వెధవ బి. ఏ. పట్టా తెచ్చానని—అభిమానగర్వాలతో ఏడిస్తు
 న్నావు. నీబ్రతికుంటే’

‘అలానే ఆశీర్వాదించండి—ఏంచెయ్యను’

‘ఏంచేస్తావు — నాప్రాణంకాస్తా గుటుక్కుమవడంతోటే — ఈ
 దొప్పెడుపొలం కాజేసి—నవతమ్మనోట్లా దుమ్ముగొట్టి—ఆబాణ —
 నువ్వు—చిలకాగోరింకల్లా—మిట్టివడతాడు’

‘అలాంటిదాహ నాకెప్పుడూ వుట్టలేదు—ఇహముండువుట్టదు—
నాశంతంలో ప్రిణంఉండగా నానవతిగిలికి మూయిద్దరివల్లా ఎటువంటి
హానీబరగదు’

‘ఇవన్నీ నాకు తెలుసు—పయోమఃఖవిషకుంభాలు —గోమఃఖ
వ్యాఘ్రాలు’

‘మీకంత అనుమానం నామీదవుంటే — అదంతా పిన్ని పేర
ప్రాయండి—మూలభ్యంతరం ఏమీలేదు’

‘అభ్యంతరం చెప్పడానికీ అధికారముంది. నాస్వారిత్వం’

‘అధికారముందని నేనడంలేదు. మీదుమిక్కిలి మహాపూర్వ
కంగా సంతోషం వెలిబుచ్చుతున్నాను’

‘అయ్యో—దానికేంతోపం —2 గంటలదాకా చచ్చిచచ్చి
నానాకష్టాలుపడి—యీకుటుంబభారం—నేమోయలేను’

‘కుటుంబభారానికల్లా ఎవరున్నారు?’

‘ఎంతమందికావాలి—మీరిద్దరూచాలకు—నాప్రాణానికి’

‘మూయిద్దరిబరువూ మీకు భారంగావుంటే పోతాములండి—
మీరుమాత్రం మానిమి త్తం నానాకష్టాలూపడొద్దు’

‘మానిమి త్తంగాకపోతే నాకేముంది—ఇద్దరం—సోలెడు ఉడికించు
గున్నామంటే—ఇల్లంతాకూడే’

‘అయితే మీరు మూడుమ్మడిగాచెప్పక స్పష్టంగాచెప్పండి’

‘స్పష్టంగానేచెబుతున్నాను—20 ఏళ్ళు ఒచ్చేదాకా పెంచాను—
బి. ఏ. ప్యానయ్యవరకు బోలెడంతఖర్చు పెట్టి—చదువుచెప్పించాను—
పెళ్ళిచేసాను—ఏడాదినుంచీ యిద్దరికీ కూడాదుతున్నాను—ఇహ నేంచెయ్య
గలను. ఇహ నావల్లగాదు—మీతటాలు మీరువడండి’

‘ఈమాటచెప్పటాని కింతడొంక తిరుగుడెందుకండి’

‘దొంగ తిరుగుడేముందీ—మోశాను—వదాదినంచీ— కానిసంపాదన లేదాయో’

‘నిజమే — నాదురదృష్టంవల్ల ఏడవోగమూ దొరకలేదు. శాయశక్తులా తంటాలుపడ్డాను—వదుతున్నాను’

‘నువ్వేతంటాలుపడ్డా నాకక్కరలేదు- నేనీంకమేవలేను.’

‘మీరింక నేమీ చెప్పనక్కరలేదు. మీమనస్సులోని భావం నాకు గ్రహింపయింది.’

‘నువ్వు గొప్పవిద్వాంసుడవు—బి య్యేవి—నీకర్థం గాకపోవడమేమిటి?’

‘నాకాగర్వం ఎప్పుడూలేదు—మీమాటకెప్పుడూ ఎదురాడలేదు’

‘నీకుండోలేదో—ఆజాణ — ఇరుగుపొరుగమ్మలక్కలతో—మూతయిన బి. ఏ. మాకేముండి. ఎక్కడకుపోయినా ఉద్యోగం దొరుకుతుంది—అని బాబాలు వాయిస్తుంది.’

‘దానిముహం—దానికేందేలును—ఇప్పటి బి. ఏ. ల ఆవస్థలు’

‘ఇహ తెలుస్తుంది.’

‘నేను జన్మించినదాది నాకు మీరుచేసిన మహాపాపాలకి నేను మీకు ఋణపడేడిన్నాను. ఏవిధంగానూ కృతజ్ఞత చూపలేక పోయాను. తుమించండి’

‘ఈదొల్లాయికబుర్లకేమిటి’

‘అంతేలేండి—ఇప్పుడు నాదొకస్మార్థనుంది’

‘ఏమిటేమిటది’

‘నేను రేపే కట్టుబట్టలతో— ఇంట్లోనుంచి — మీఅజ్ఞప్రకారం వెళ్ళిపోతాను. కాని—’

‘నేను అంటున్నా వేమిటి—ఆజాణ నీక్కడేవుంచుతావా ఏమిటి’

కాని—అంటూ హంసపాదు పెట్టావేమిటి ?

‘ నేను— కాదు— అది పొరపాటు లెండి. మీకు చెప్పుకునే దేమంటే—
ప్రయాణపుఖర్చులకేనా ఏదేనా కొంతయివ్వండిని ’

‘ నాదగ్గిరేముంది? ఎట్ట నేగాణిలేదు నన్నేమీ అడగద్దు’

అని ఆతండ్రికొడుకులు మాట్లాడుకుంటూంటే ప్రకాశరావునవతి
తల్లక్కడకొచ్చి— భోజనానికి తేవండని పిలిచి అక్కడే నిలబడింది. శరభ
య్యగారు కళ్ళు చారెడుచేసికొని రెండోభార్యకేసిచూసి. వస్తానువెళ్ళు
అన్నాడు. ఆమె కదలేదుసరిగదా. మీరిద్దరూ ఏవోరహస్యాలు మాటా
డుకుంటున్నారాబోలు పోతాలెండి—

అంటూ కాలుకదవకుండానే. అందుకనేకాబోలు కోడలు తలుపు
చాటుననక్కి వింటోంది. నాకెందుకూ అని కదలబోయింది.

అంతలో ప్రకాశరావు రహస్యంకాదుపిన్న బట్టబయలే. నాన్న
గారు మమ్మన్నద్దరి తిండిపెట్టలేను మీలోవమీరు చూసుకోండిని చెబు
తున్నారు. మేము రేపే బయలుదేరి పోతున్నాం. దాఖిర్చుల కేమన్నా
యిమ్మని అడుగుతున్నానంటే—

‘ ఏమన్నారండి మీరు ’

‘ నాదగ్గిరేముంది ఇవ్వడానికి ’

‘ ఔను బియ్యపుపాహుళారూ—బట్టలవాడూ — కిరాణాకొట్టు
వాడూ—అంతా వీకేస్తున్నారు. బాకీలకి—చేతులో చిల్లిగవ్వ లేనట్టుగా
వుంది—అంది.

దాంతో ప్రకాశరావు మొహం వెలవెలపోయింది. శరభయ్య
గారు భోజనానికివెళ్ళారు. కొడుకును పిలువలేదు. ఇహనాయింట్లో తనకి
అన్నప్రాప్తిలేదని నిశ్చయించుకుని — తనభార్య రాజేశ్వరి ఉన్నగదిలోకి
వెళ్ళాడు.

రాజేశ్వరి ప్రకాశం ఇంట్లోకి వెళ్ళేసరికి ఎందుకో పెట్టె తెరచి స్వ
భోతూంది. భర్త వసుకుతూన్న శరీరంతో మంచమీద వాలాడు.
అతని మొహంలో కనబడే నిస్పృహ—నిరాశ—ఆమెకళ్ళకు కట్టినట్టయింది.
వెంటనే భర్తను సమీపించి—

‘ అలా ఉన్నారేమండీ? ’ అంది

‘ ఎల్లాగాలేనుగాని—నీతో రెండుమాటలు చెప్పాలి కూర్చో.

‘ నిలబడతాతండి—కానియ్యండి — మీ తండ్రిగొడుగుల సంభా
షణంతా విన్నాను. ఇప్పుడు మీరనేదేమిటి? ’

‘ ఇహమనం ఈయింట్లో రేపు సూర్యోదయం చూడవల్లకాదు

‘ అయితే ఏంచేద్దాం ’

‘ నామనోనిశ్చయం చెపుతున్నాను— అడ్డదిడ్డాలు చెప్పక—దూరం
గా ఆలోచించుకొని—నడవాలి. ’

‘ చెప్పండి. ’

‘ నేను ఎక్కడికో ఒకచోటకెళ్ళి ఉద్యోగం దొంకేదాకా ఇంటికి
రాను. అంతవరకూ నువ్వు పుట్టింటి కెళ్ళిపోయివును—ఉద్యోగం
అయినవెంటనే వచ్చి తీసుకెడతాను.

‘ మీరింకేదైనా చెపితేచేస్తానుగాని ఇదిచెయ్యలేను. ’

‘ లేకపోతే ఏలేదు. ’

‘ ఎంచేత ’

‘ నేనక్కడక్కడ ఎల్లా తిరగవలసివస్తుందో—నావెంట నువ్వుంటే
అనేకచిక్కులు. ’

‘ మీరిక్కడా అక్కడా చిక్కులుపడుతూ—వస్తులుపడుకుంటూ
ఉంటే నేను పుట్టింట హాయిగావుండరా? ’

‘ తప్పకొచ్చినప్పుడేంజేస్తావు ’

‘ నేనూ మీవెంటవస్తాను. మీరు దారిఖర్చులు చిక్కుపడకండి. నాదగ్గర రొక్కమేమీలేదు—కాని మావాళ్ళెట్టిన విలువైనదీతలు నాలుగున్నాయి—అవిగడివిప్పలేదు—ఎంతలేదన్నా రెండువందలొస్తాయి—బజారులోకి తీసుకెళ్ళి అమ్మేయండి. ’

‘ నీబట్టలు—నీపుట్టెంటివారు పెట్టినవమ్మనా? ’

‘ వేరుమార్గంలేదుగా ’

‘ ఎక్కడో ముప్పైతి పదిరూపాయలుతెస్తాను. విన్ను పుట్టెంటిదిగబెట్టి—దాంతో నేను వెళ్ళదలచిన ఊరుచేర్తాను. ’

‘ మమ్మల్ని వదిలి నేనుండలేను. ’

‘ నేనుండగలనా? కాని దైవవ్యతిరేకంగా వున్నప్పుడేకేస్తా ’

‘ మీవెంట నేనుంటే ఏదో సేవచేస్తాను. ’

‘ చేస్తావు—నీసేవలందడానికి తీరుబాటుందా — కాళ్ళరిగిపోయేటల్లా తిరగాలి. ’

‘ తిరిగి తిరిగి యింటికొచ్చేసరికి చల్లపిస్తా దాహమిస్తాను. ’

‘ ఇల్లనేచేది మనకి—చుప్రు పెరిపట్టుబట్టకు—పెట్టెనద్దిప్పుడే. ’

‘ ఏమేమిసర్దమన్నారు ’

‘ నీతాలూకు బట్టలు నీపెట్టెలోవేసుకో—చిగిరిపోగా మిగిలివున్న నానూలు 2 న్ను— పాచలు 2 న్ను అవలు 2 న్ను— వేరే మూట కట్టు—తన్నీనోరేకట్టు చేత్తోవుచ్చుకుంటాను. ఈయిట్లో నీనారేపిసిబ్బి కూడా మనకొద్దు. కట్టుబట్టలతో పోదాం. ’

‘ మీఆజ్ఞ ’

‘ ఆజ్ఞ—అడ్డాన్నమో— తెల్లవారకముందే ప్రయాణం— నేనల్లా ఏధిలోకి పోయొస్తాను. ’

‘ భోజనం చెయ్యరా? ’

‘నాకేమీ అక్కర్లేను—కడుపు నిండుగావుంది.’

అంటూ చొక్కా తొడుక్కొని ప్రకాశరావు కీధిలోకల్పి పోయాడు. భార్యనాటి పరిస్థితులు తల్చుకుంటూ అగడిలోనే ఆలోచనా సముద్రంలో మునిగి— ఓచాపమీద పడుకుంది.

శరభయ్యగారూ— ఆయన రెండవభార్య—కాంతారత్నం—ఒకరి కొకరు దగ్గరగాకూర్చొని భోదనాలుచేస్తున్నారు. ఏవేవోకబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. శరభయ్యగారు మధ్యమధ్య చలోత్తలాడుతున్నాడు. కాంతారత్నం విజగబడి నవ్వుతోంది.

ఒకయింట్లోనేవున్న నాల్గవేళ్లలో రెండు మహదానందంలో మునిగి తేలడమా—మరోరెండుజవులు మహాదుఃఖంలో కడుపునొప్పిలో అల్లాడిపోవడమా?—సాధుడై వం—చీ!!!

2

శరభయ్యగారి తాతముత్తాతలనాటినుంచి కాకినాడదగ్గరనున్న ఓ పల్లెటూరు వారిదివాసం. ఏదో పెద్దలు కూటికి గుడ్డకు కరువులేకుండా కాలక్షేపం చేసారుగౌరవంగా. ఈయన చదువు కొద్దిగాచదివాడు. ఎలక మీద పిల్లిని పిల్లిమీద ఎలకని ఎక్కించడంలో ఘమడు. అపల్లెటూర్లో యింతకన్న గొప్పబుట్ట లుండడంచేత ఈయన ఆటలు నాగలేదు. అంచేత అపూర్వపుష్ప—కొంకాగోడీ—2 ఎకరాలుపొలము అమ్ముకొని కాకినాడచేరాడు. అప్పటికి ప్రకాశరావుకి నాలుగోపడు—అరిసి తల్లి—తండ్రి—ముగ్గురూ కాకినాడచేరి చిన్నయింట్లో అద్దకున్నారు.

శరభయ్యగారు రెండునెలలుపాటు అటూయిటూ తిరిగాడేకాని తర్వాత ఓమాహుకారిదగ్గర నెలకి 20 రూపాయల జీతంమీద కోర్టు

పసులుచూడ్డాని క్కుదిరాడు. పోవేసించిన వేళావిశేషంచేత అందులో తొందరగా మంచిపేరొచ్చి పెద్దమానుకార్లంతా అతనిమీద—మా దగ్గిరుంటారా—మాదగ్గిరుంటారా అని విరగబడ్డారు. దాంతో శరభయ్యగారిజతం నెలకి 60 దాకా జేసింది.

పాతమానుకాడు భరించలేకపోయాడు. ఉద్యోగపుటునికి మారింది. క్రమంగా బాగా అర్జునసాగించాడు. ప్రకాశరావు తొందరగా బుద్ధిమంతుడు—చురుకై నవామాకాబట్టి—కాకినాడ కాలేజీలో ఇంటరు ప్యాసయ్యాడు. బి. ఏ. చదవడానికి రాజమండ్రివచ్చి హాస్టల్లోనేవుండి చదువుతున్నాడు.

ఇంతలో అతనికి మార్తవియోగంకలిగింది. తల్లి మరణానంతరం కొద్దిరోజులకే వివాహమయింది. అయినంటివాళ్లు చదువుచూచి పిల్లనిచ్చారు. శరభయ్యగారంతవరకూ పిల్లవాణ్ణి కన్నుల్లో జెట్టుకు పెంచిచదువు చెప్పించి గారాబంగాచూశాడు. ఆయనికి రెండు పేళ్ళిచ్చేనుకోవాలనే తలంపుకలిగి రెండువేలిచ్చి ఓపిల్లనెక్కడో తెచ్చుకున్నాడు. ఆతల్లి గుమ్మంలో అడుగెట్టింది. కొవలంటుకున్నాయి—ప్రకాశరా వానంవల్సరం ఫస్టుక్లాసులో ఉత్తీపుచ్చుకోవలసిందానికి—మార్తవియోగదుఃఖం చేత క్రింగిపోయి—ఏదో ప్యాసయ్యాడు—భార్యగూడా కాపరానికొచ్చింది.

అనంతరం ఏడాదిగడచినప్పటికీ వెనుకటి ప్రకరణంలో చదివిన తండ్రికొడుకుల వ్యసంగంజరిగింది. ప్రకాశరావు తెల్లవారితే యింట్లో నుంచి వెళ్ళిపోవాలిగనుక యెవర్నైనా అడిగి పదిరూపాయలు తెచ్చుకుంటామని ఊహించుకొన్నాడు. అంతభార్య కడుపాశలతో ఉసూరుమంటూ గదిలో పెడుచుంది.

శరభయ్య-కాంతారత్నము లోపల కులాసాగా భోజనంచేస్తూ ఈవిధంగా మాటలాడుకున్నారు.

‘ఏమండీ! వాళ్ళిద్దరికీతింహో,’

‘ఇవ్వేళకేకదూ—ఇంతపడెయ్యి,’

‘ అలాంటున్నారేమిటి? ’

‘ లేవు వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోతారు ’

‘ ఎక్కడికిపోతారు—ఎక్కడికి వెళ్ళారు—ఈయన కప్పుడే ఉద్యోగం అయి వడిసిందాయేమిటి? ’

‘ ఉద్యోగమో—నద్యోగమో—ఎదోఒకటి అభూరిస్తారు మనకెందుకూ? ’

‘ దారిబత్తాలకు డబ్బో? ’

‘ నన్నడిగాడు ఎదిరూకాయలు—లేవుపోమ్మన్నాను ’

‘ మరిలేకపోతే కదలడేమో? ’

‘ కదలకేంశస్తాడు? ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను— నావల్లకాదు— నేతిండి పెట్టలేనని ’

‘ ఖచ్చితంగానే చెప్పేశారన్నమాట! ’

‘ చెప్పడూ—చెప్పకపోతే నీమాటకు అడుగు తప్పినవాడ నాకున్నానుగా ’

‘ అంతా నానెత్తిమీదకే లోనేస్తున్నారన్నమాట ’

‘ నువ్వు చెప్పమన్నదేగా—మళ్ళా ఇలాంటావే? ’

‘ నేను చెప్పమన్నానని చెప్పారుగాని మనసులో చెప్పాలని లేదన్నమాట ’

‘ లేకపోవడమేమిటి—ఎంతకాలమివీడ భరించడం ’

‘ రేపక్షింది ఇరుగుపొరుగువాళ్లు— దానివుట్టింటాళ్ళు నాకు బడేచుస్తారు ’

‘ నేచెవితే నీకబడెందుకేడుస్తారు—వాళ్ళకుమాత్రం తెలియదా ఏమిటి? బి. ఏ. ప్యాసె వాడమ్మలా యింటో కూచున్నాడని ’

‘ లోకం అలాంటుందా—నవతమ్ముచేసింది దంతాలంటుంది ’

‘ అనుకంటే అనుకోనియ్యి—మనకేం ’

‘సరేగాని చాళిఖర్చుకై నాలేకపోతే ఎలావెడతారు. ఎక్కడికెడతారు?’

‘ఎక్కడికో పోతారు—మనకేల?’

‘దాని వుట్టింటికి తీసుకుపోతుండేమో!’

‘పోతేపోనియ్యి!’

‘పొరపాటున అన్నం మనిద్దరికే వండాను’

‘మెదలకండావూరుకో’

‘రభవచేస్తారేమో!’

‘ఇంట్లోనూకల్లేకవండలేదంటాను’

‘మీరుతిన్నదా అంటారేమో!’

‘మా మట్టుకేవున్నాయి. అనిచెప్తాను’

‘మీరు నిర్మోఘమాటంగా చెప్పేయ్యాలి’

‘ఓ! బేషుగ్గా—చెవతాను’

‘ఏమీ మొగమాటం పడకండి’

‘ఎంతమాత్రంపడను—గాని ఏదోఒకసారిటు తిరుగూ’

‘అదే బద్దన్నాను’

‘ఏం’

‘మట్టకంపు—పొడుకంపూను’

‘నువుచెప్పినట్టల్లా వింటున్నా ఇంతేనా?’

‘ఏంపెద్దవివేళారు?’

‘ఏనలేదా?—వాళ్ళిద్దర్నీ యింట్లోనుంచి తరిమెయ్యమంటే రేపామాపోపొయ్యేట్లు చేశాను. లేదా—ఉన్నపొలం కొంప—నీపేరరాయమంటే రాయడానికి సిద్ధంగావున్నానా—లేదా?’

‘ఏవనీయికా జరగలేదు—అంతతొందరేమిటి?’

‘తొందరగాదూ — ఏడాదిచిల్లరైంది నువ్వొచ్చి — ఒక్కమాటేనా...’

‘బిక్కమాటేనా—ఏమిటది—నాకసహ్యం—దూరంగా వ్రండుండి’

‘ముట్టుకుంటూనేదోషమా’

‘వద్దనిచెప్పినప్పు డెందుకు చెయ్యాలి’

‘ఉండబట్టలేక—

అంటూ భార్యను బిగ్గరగా కాగలించుకొని హాయి—హాయి— అన్నాడు. అమాంతంగా చేతులో ఉన్న గిన్నె తీసికొని స్పృహమీద కొట్టింది. వెనక్కుజారిపడి మొత్తో అన్నాడు. ఆవిడ చీదరించుకుంటూ— దొడ్లోకిపోయింది.

ఇదంతావింటూ—చూస్తూ—ఉన్న రాజేశ్వరి— తటాలున మామగారు వడిపోయినచోటికొచ్చి—రెండురెక్కలూపట్టుకుని లేవదీసి కూచోబెట్టి కాలురాస్తోంది. శరభయ్య బిక్కమొహం వేసుకుని పెళ్ళాం వస్తూండేమోనని దొడ్డివైపు చూస్తున్నాడు.

అంతలో కాంతారత్నం యింట్లోకొచ్చి—మావగారికి కాళ్ళు రాచేకోడల్ని చూసి—

‘ఇహనేం—దివ్వకాయ—రాలుగాయి—సిగ్గా—లజ్జా—వరు వా—ప్రతిష్ఠా—ఇటువంటివాళ్ళు కనకనే యిల్లావుంది—

అంటూ ధుమధుమలాడుతూ—కాళ్ళు నేలనేసి కొడుతూ— తోవలో—అడ్డంవచ్చినవన్నీ — తన్ని పారేస్తూ — వీధిగుమ్మల్లోకెళ్ళి పోయింది.

శరభయ్య నింపాదిగాలేచి కుంటుకుంటూ పెళ్ళాం వెనకాలే— వీధిలోకెళ్ళాడు. అచటిదృశ్యంచూచి అతనికళ్ళుజగేలు మన్నాయి— చటాలున తలుపు చాటుననక్కాడు.

కాంతారత్నం ఎవరితోనో కూలాసాగా మాట్లాడుతోంది. అవన్నీ రోవలున్న శరభయ్యకి వినుపిస్తూనేవున్నాయి—కాని కొద్దిగా చెపుడుండటంచేత బాగావిఃపించటంలేదు. కాని—కొన్ని మాటలు నవ్వుగానే వినబడ్డాయి.

అందులో—రావు!— శేపురాత్రి—దొడ్డితలుపు 11 గంట
లకి తీస్తా—ఒట్టయ్య.....ఈమాటలు వినిపించాయి.

కాని యింతట్లోకేమాయదగ్గు ఆగకదగ్గాడు. కాంతారత్నంచటా
లున వెనుదిరిగి మొగుణ్ణిచూసి రుసరుసలాడుతూ—ఇంతలోకి పోయింది.

శరభయ్య సావిట్లో కూర్చుని—ఎవరితో చెప్పా— ఇది
మాట్లాడుతోంది. శేపురాత్రిట—దొడ్డితలుపులు—తీస్తుందిట - ఒట్టే
య్యాలిట—ఇదేమిటో తెలుసుకోవాలి—

అంటూనేలమీద చేతులానిలేవబోతూ—తూలి కిందకుపడ్డాడు.
ఆనమయానికి ప్రకాశరావు వీధిగుమ్మంలోకొచ్చాడు. తండ్రివడిపోవ
డంచూచి—గబగబావచ్చి లేవనెత్తి—నడ్డి సర్దాడు—కాని తండ్రి
పైకిలేచావుడు తలమీదిబొప్పి చూసాడు.

‘ఇదేమండీ—ఈటాప్పేమిటన్నాడు’

‘ఇండాకా దొడ్డిగుమ్మపువానం తగిలిందన్నాడు తండ్రి’

‘ఏదేనావెయ్యండి—లేకపోతే వాస్తుంది’

‘అదేనర్దుకోంటుంది—అంటూ భార్య ఉన్నచోటకెళ్ళాడు.

ప్రకాశరావు తనగదిలోకెళ్లాడు. రాజేశ్వరి లోపలికి దిండుకు
పోయిన కడుపులో—కన్నులలో మంచంమీది పడుకొని దొర్లుతోంది.

ఆమెనుచూచి ప్రకాశరావు—

‘అన్నం తిన్నావా?’

‘మీరు తిన్నారా?’

‘కాఫీ దిట్టంగాతాగాను—’

‘సరేలండి—ఊరుకోండి’

‘తిండి తినకపోతే—ఇవ్వేనా తినమని రెండుపొట్లా లామె
కిచ్చాడు’

‘ఇవన్నీ ఎందుకు తెచ్చావు’

‘లేకపోతే చస్తామా—’

‘డబ్బెక్కడిదండీ?’

‘ఓ న్నేహితుడిచ్చాడు’

‘ఎంత!’

‘ఇరవై’

‘ఎవరాయన?’

‘నువ్వు ఎరుగుదువు — వేళాసాళాలేకుండా మనింటిలోంచి
నాన్నతోను—పిన్నితోను—బాతాఖానీ వేసే ఎటటాలను’

‘మీకెక్కడ కనిపించాడు’

‘ఎందరో అడిగి అడిగి చిక్కమొఖం వేసుకొస్తోంటే కలిసాడు’

‘ఇప్పుడిక్కణ్ణుంచే వెళ్లాడు’

‘మనింటిలోచ్చాడా?’

‘ఏభూలోనుంచుని అత్తగారితో ఏవోమాట్లాడి వెళ్ళాడు’

‘ఏమోలే — అది మనకెందుకు? — కాని ప్రయాణానికిన్నీ

సర్దావా?’

‘ఆహ! ప్రయాణమెప్పుడు’

‘తెల్లవారుజామునే’

‘సరే—అన్నీ నాపెట్టెలోనే సర్దాను’

‘అలాక్కాదు—నావి వేరే మూటకట్టు’

‘మూటెం కర్మమండీ—ఈపెట్టెపట్టు కెడుమరుగాని’

‘ఈ విషయంలో—నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి’

‘చెయ్యటానిక్కాదు—మీరు నా వెంట అక్కడిక్కూడా

రారా?’

‘అవకాశాన్నిబట్టి’

‘సన్ను దిగవిడిచి—మనభవిష్యత్తువితనాకను సాగించే విధానాన్ని
గూర్చి—మాలన్నయ్యతోగూడా ఆలోచించి సలహాచేసి వెళ్ళొచ్చును’

‘సరేగాని నిన్ను కూడా తిండికి పిలవలేదన్నమాట’

‘విలీనమాల్యం మీరు తినందే నేను తిగటానా—కాక మన విషయంలో వారు భేదాభిప్రాయంలోవున్నారు. వారిద్దరూ భోజనం చేస్తూచెప్పుకున్న మాటలన్నీ నాచెవిని పడ్డాయి’
‘ఏమిటవి?’

‘ఇప్పుడుకాదు—తరువాత చెపుతాలెండి’

‘నరేలే—కడుపులో కాళ్ళెట్టుకు పడుకుందాం—బండికూడా చెప్పివచ్చాను, నాలుగింటికే లేవాలి—బండివాడు లేపుతాడు—’

అనుకుంటూ వారిద్దరూ ఆకలిబాధను మాటలతోనే శాంతింప జేసికొని నిద్రాడేసి ఒడిలోదూరారు.

శరభయ్య కాంతారత్నం రాత్రికూడా పొట్టనిండాతిని పడగ దిలోకి చేరారు—

‘నువ్వుకూడా ఈ మంచంమీదికి రా అంటాడాయన’

‘ఆ వెధవవాసన బొంతమీదపడుకోడానికి నాకర్థమేం కాలిం దంటుందావిడ’

‘నేనా మంచంమీదికి రానా-అంటాడాయన’

‘వద్దు—ఈమాటు రెండోవేపున గూడా బొప్పిగడుతుంది’

‘నువ్వు చెప్పినట్టల్లా విన్నా—ఇలా ఏడిపిస్తావేం’

‘నోరుమూసుకు పడుకోమని’

‘చలిబాగా వేస్తూంది’

‘అరవై యేళ్ళనాకి నీకే బాగాచలేస్తూంటే — పద్దెనిమిదేళ్ళ దానికినాకెంత చలిబాధో’

అంచేతే—యిద్దరం—ఈ మంచంమీద... ఆ మంచంమీద— అన్నాను.

అమ్మపెట్టెని నాలుగూపెటితేనేగాని అయ్యనోరుకట్టడు’

పోనేనే—దీనిమీదే ఏడుస్తానని—గుట్టట్ట నిద్రపోయాడు. శరభయ్య—కుళ్ళిపోయిన బొంతసాయంగా—కుక్క మంచంమీద!!!

కాంతారత్నం రాజకీవిగా పండిరిమంచమీద దోమలెరలో వెల్లగిత్తులా పరుడి ఏమేమో అలోచిస్తూకళ్ళుమూసింది.

తెల్లవారుజామున నాలుగ్గాకముందే బండివాడు ప్రకాశరావు గారూ అంటూ కేకపెట్టడం మొదలెట్టాడు. ఆకేకలకి కలతనిద్రలోవున్న రాజేశ్వరిమేల్కొని భర్తనులేపింది. అయిదునిమిషాలలో గద్దకున్నారు. తనమూటా-భార్య పెట్టే-ప్రకాశరావు బండిలో పెట్టాడు.

ఇప్పుడు తండ్రితో చెప్పి వెళ్ళడమూ-చెప్పకుండావెళ్ళడమూ-అని నాలునిమిషాలలోచించి తండ్రి పయిన్నగది దగ్గరకెళ్ళి-తలుపు నాలుగు సార్లు తట్టాడు-శరభయ్య కళ్ళునులుపుకుంటూ వచ్చి తలుపుతీసాడు.

రాజేశ్వరి ప్రకాశరావు లొక్కసారిగా వెళుతున్నామంటేఅన్నారు. కృష్ణవేణి మేలుకునేవుంది. ప్రకాశరావు 'ఏన్నీ' అనిలేపి సెలవిప్పించ మన్నాడు. రాజేశ్వరి వెడతానంటే అంది.

‘నరేలే-పోవరూ’

అని ననుగుతూ తన పంతంచెల్లి నందును లోలోన సంతోష మందుతూ-పండిరిమంచంలో దోమలెరలో దూరింది.

రాజేశ్వరి ప్రకాశరావులు బుడెక్కారు. శరభయ్యకిక్కుడు మన కుండా-వీధితలుపుభదాలుననేనుకొని యింట్లో కెళ్ళిపోయాడు.

ప్రకాశరావుడవతులు కాకినాడలో రైలెక్కి రాజమండ్రిలోదిగి నాళంవారి సత్రంలో బసచేశారు. రాజేశ్వరి పుట్టిల్లు పోలవరం-అక్కణ్ణించి లాంచీలో ప్రయాణంయ్యూ-రాజేశ్వరిభర్త తెచ్చిన కేరియర్ మీల్సు యిద్దరికీ వడ్డించింది. ప్రకాశరావుభోజనం చేస్తూ-

‘నువుకూడా కూచోమన్నాడు’

‘తరవాత తింటానులెండి’

‘అలాక్కాదు-నిన్ను సమాసమూ తిండిలేదు. నన్ను కట్టుకున్నందుకు నీకువవాసాలు కూడా దాపరించాయి.’

‘ఒకరోజు తిండిలేకపోతే చచ్చిపోతామా? వారినై జమే బయట పడింది. కాని మీరుతని నేను తినకపోతే అది ఉపవాసంగాని— నాతో పాటు మీరుగూడా పస్తున్నప్పుడుకాదు. పడినగోడలుపడినట్లుగా వుండవు.

‘రాజా! లాంచీయెక్కిస్తే వెళ్ళిపోలేవా’

‘మీకాళ్ళట్టుకుంటాను—అమాటనకండే’

‘నాకక్కడికి రావడానికి సిగ్గుగావుంది’

‘అలాభిడియవడకండి. మాఅన్నయ్యతోగూడా సలహాచేతాము’

‘రావటానికి మనసాప్పడంలేదు’

‘నామాటవినండి—మీరక్కడొక్కరోజు కన్న ‘ఎక్కువుండద్దు’

‘నీమాటకెదురాడలేకుండా వున్నాను. ముందుకడుగువడటం లేదు’

‘మరేం ఫరవాలేదు’

అనిమాటలాడుకుంటూ భోజనం ముగించారు. లాంచీదగ్గరకెళ్ళి ఎప్పుడు బయలుదేరుతుందో కనుక్కొన్నానుందుమని ప్రకాశరావుబయలు దేరిపోయానికి వెడుతున్నాడు. ఇంతలో ప్రకాశరావుతో చదువుకొని— అతనితోపాటురుగా పెన్నిసాడుతూ మితుగ్గిడుగావుండే ముత్యాలరావు కనుపించాడు.

‘ ఏమోయి— ప్రకాశరావు— గుడివినింగ్ ’

హల్లో! గుడివినింగ్— మిస్టర్— యం. పి రావు ’

‘ ఎక్కణ్ణించిరాక— ఏంజేస్తున్నావు? ’

‘ ఇంటిదగ్గరనుంచే వచ్చాను—నిరువోగ్ డిపార్టుమెంటులో హయ్యస్టపాజిషన్ ముదిప్పుడు ’

‘ అలానా ’

‘ నువ్వేంజేస్తున్నావోయ్—రావ్ ’

‘ నేనిక్కడ సివిల్ సప్లయిన్లో ఒకశాఖకి మానేజరుగావున్నాను

‘ ఏదో చేస్తున్నావుగాని—నీరుద్యోగ మొదుకోయి ’

సజానికంటేగాని—సోమరిగావుండలేకనే '
 , వాళ్ళెంతిచ్చినా నీసాదరికి చాలదు. '
 , 150—జీతం—ట్రానిలింగ్ — ఓ 50 వస్తాయి — జమాఖర్చు
 నువ్వు చెప్పినట్టే '
 , అదృష్టం '
 , ప్రకాశ్—నువ్వీలా కాళీగావుంటున్నాకు చాలావిచారంగావుంది
 , ఏంచెయ్యమన్నావ్— కాకినంకరువులోగూడా అప్పి కేషన్సుకి
 అరరీము తగలేసాను. '
 , ఏమీలాభం లేకపోయిందన్నమాట '
 , ఔను '
 , నాన్నగారు బాగున్నారా? '

, శ్రేయంగా—కాని నాకూ— ఆయనకు— ఏమీసంబంధంలేదు—
 చిరకాలమిత్తుడవు గాబట్టి చెపుతున్నాను. ఈరెండేళ్లు—నానా అవస్థ
 లూ వడ్డాను—చూస్తూ — చివరికి—తిండి పెట్టలేను నువ్వు పెళ్ళాం
 లేచిపోడని మొన్నటిరోజున ఫర్మానాయిచ్చాడు. దారిఖర్చులకు పది
 రూపాయలిమ్మంటే—చిల్లిగవ్వ ఇవ్వసు పొమ్మన్నారు— నీబోటివాడిదగ్గర
 పదిరూపాయలు వుచ్చుకొని బయలుదేరి కుటుంబంతోగూడా యిక్కడి
 కొచ్చాను. '

, ముందేం చెయ్యదలుచుకున్నావ్ '
 , నాకేమీతోచడంలేదు— ఇహరాయల్ డిపార్టుమెంటు— మిల్టరీ
 డిప్టరుమెంటు—కనుపిస్తున్నాయి—చిన్ననాటి స్నేహితుడవు—నీవుకనుపించి
 డంతోలే పొణంలేచొచ్చింది. సలహావదేనా చెప్పవోయ్ '
 , మిల్టరీలోకిమాత్రం పోవడం నేను సహించను '
 , ఏదారీకనుపించడంలేదు—పదెన్నాళ్ళొస్తాయి '

‘ నేనొక్క సలహాచెవుతాను. అలాచెయ్యి ’

‘ తు-చ-తప్పకుండా ’

‘ ఇదుగో-మెడ్రాసులో—ఈచిరునామాదారుని కలుసుకో-
నీకు తప్పకుండా—ఏదోఒకటి మంచిది దొరుకుతుంది ’

‘ అందుకీ శక్తుంటే—ఇదివరకే పోయేవాణ్ణి పట్నం ’

‘ డబ్బుకోసంజంకకు—నేను 80 రూపాయిలిస్తాను. వెంటనే
పెళ్ళి-ఆచిరునామాదారుని కలుసుకో— అతడు గ్రామాంతరం వెడితే—
వచ్చేదాకావుండు—నేనుకూడా ఓ కవరలేనికి రాస్తాను— ’

అంటూ పర్చుతీసి 8-పదిరూపాయిల కాగితాలు చేతిలోపెట్టాడు
డబ్బింకా కావలిస్తేనాకురాయి — అంతేగాని అతన్నికలియకుండా—
వెనక్కిమళ్ళకు? ’

‘ రావూ! నీఋణం నే నెట్లా తీర్చుకుంటాను ’

‘అలా అనుకోక— నిజం తెలుసుకుంటే-నీకు నేనే ఋణవడి
వున్నాను. నేను నీతోచదవడంవల్లనే కాలేజీమెట్లు తొందరగా ఎక్కి—
బి. ఏ. అనిపించుకున్నాను ’

‘నే చేసిందేముంది’

‘అలానేవుంటుంది. నాకు మట్టుకా సమ్మకం నాటుకు పోయింది.
నీకూడా ఏదేనా ఉద్యోగం దొరికితే, నాకు దొరికిన దాని కన్న ఎక్కు-
వగా సంత్రిస్తాను ’

‘సజ్జన లక్షణం’

‘ఇలా ఎక్కడికి బయలుదేరావు’

‘పోలవరంలాంచి ఎంతకీ బయలుదేరుతుందో. తెలుసుకుండా
మని— ’

‘ఎందుకు’

‘నాభార్య పుట్టిల్లు పోలవరం ఆమె సక్కడదిగవిడిచి వెళ్లాలి’

‘లాంచీ మళ్ళీ రేవుదయం బయలు దేరుతుంది. రెండుగంటలకే వెళ్ళిపోయింది’

‘రేవుదయమే వెడతాము’

‘కాఫీత్రాగి పోదారా’

అంటూ వరదరాజస్వామి ఆలయంలో ప్రవేశించి గర్భగుడిలో దూరి ఆరాధన మొదలెట్టారు. ముత్యాలరావు పట్టమీదపట్టు తెప్పించి స్నేహితుని ముందర పెట్టిస్తున్నాడు ఇవన్నీ తినలేనోయి అంటాడుప్రకాశ్. రావు- ఫరవాలేదోయి అంటాడుమిత్రుడు-గర్భపూజ పూర్తయింది.

ముత్యాలరావు నాలుగైదు తినబండ్లారాలు పొట్టలుకట్టింది బయటకొచ్చి రెండుకిళ్ళీటూ, సిగరెట్లూ వుచ్చుకొని, కిళ్ళీ సిగరెట్లూ ప్రకాశరావు కందిచ్చాడు. ఇంతలో కనుపించవు నేను వెళ్ళేస్తా, నాకు త్తరాలురాయి, ఈపొట్టలుతీసికళ్ళుముని చేతికిచ్చాడు. ప్రకాశ్ మాటు మాట చెప్పలేక గుడ్డపెప్పి యింటికొచ్చాడు. .

రాజేశ్వరిభర్త యింకారాలేదేమాలని ఆలోచిస్తూ పెట్టమీద కూర్చుంది పెన్నిసరెట్టుమడిమలో వొత్తుతూ—

ప్రకాశరావుచేతిలో పొట్టలు—నోటిలోకిళ్ళీ సిగరెట్లు— కేబుల్ లో ఉత్తవైన మనీషర్లు— వీటిలో గదిలో ప్రవేశించాడు.

‘ఇంతసేపున్నా రేమండీ? లాంచీఉందా? ’

‘లాంచీరెండింటికే పోయిందట—రేవుదయం 7 గంటలకు బయలుదేరుతుందట. ’

‘ఇవ్వేళకి ప్రయాణం లేదన్నమాట ’

‘లేదన్నమాట ’

‘ఇవన్నీ ఎక్కడవి—ఎందుకు? ’

‘ఎందుకేమిటి—తినడానికి ’

‘డబ్బుకాస్తా యిక్కడే ఖర్చుచేస్తే మీప్రయాణానికో ’

‘నేను కొనలేదు. ,

‘ కొనకఁడా ఎలావొస్తాయి ’

‘ న తో చదవకొని— న తో పట్నరగా అడి బి. ఏ. ప్యాసై
ఇన్ఫర్వల్స్ వుద్యోగంచేస్తూన్న మిత్రుడొకడు కనిపించాడు. నమాచారా
లడిగాడు—పరిస్థితులు తెలుసుకొన్నాడు—మెద్రాసులో వుద్యోగంలోనం
ఒకరిని కలియమని—అడ్రసిచ్చాడు— ప్రయాణానికి—ఖర్చులకు — నెలకు
సరిపడ్డట్టెచ్చాడు. అలాడే యివన్నీయిచ్చాడు—

‘ ఉత్తమండు కాబోలు ’

‘ ఉత్తమండుకాడు—విత్తముడుకూడాను ’

రాజేశ్వరి బలవంతమీద ఓ పొట్లంవిప్పితిండి. తక్కినవిపెట్టి
మీద పెట్టింది. ఇవి పెట్టెలో దాచమని పదిరూపాయలు నోట్లు 8 ఆమె
చేతికిచ్చాడు. వాటిని కళ్ళపద్దుకొని దాచింది.

స్వాయంకాలం ప్రకాశరావు. కేరియర్ మీల్సు తెచ్చాడు. ఇద్దరూ
కడుపునిండాతిని ఆరాత్రి కక్కడె పరున్నారు. తెల్లవారకుండానేలేదికాల
కృత్యాలు తీర్చుకొని గోదావరీస్నానంచేసి వచ్చారు.

అదేనమయంలో నాళంపారి నర్రంలో ఓచోట వదోగలాభాజరుగు
తోంది. పదిమందికాదు— వందమందిచేరారు. ప్రకాశరావు కమిజు
తొడుక్కొంటూ తానుకూడా అగుంపులోకెళ్ళాడు— అతనికళ్లుజగేలు
మన్నాయి—కాళ్లువణికాయి—చేతులుచల్లబడ్డాయి.

కారణం ఏమిటంటారా?

ఎదురుగుండా అతనినవతితల్లి కాంతారత్నం— ఆమెప్రక్కనఒక
పాతికేళ్ళయవకడు— కనబడ్డారుముందు— అగుంపులోదూరిన ప్రకాశ
రావు కదేమిమొదట అర్థంకాలేదు.

అక్కడిజనమంతా ఆవిడ కాకినాడనుంచి ఎవణ్ణో తీసుకొని లేచా
చ్చిందట. ఆమెభర్త వెతుక్కుంటూవస్తే తెల్లవారుజాను నిక్కడదొరి

కారుట—తనతో రమ్మని భర్త భార్యనడుగుతూంటే. ఆమెమెటవచ్చిన యువకుడు. ఆమె భర్తనిచేతి బెత్తంతోకొట్టి. బూటుతోతన్నాడు— రక్తంకారుతోంది. పోలీసులొచ్చి వార్ని ముగ్గుర్ని స్టేషనుకు రమ్మంటున్నారు—

‘మేందొంగలంకాము. రాం. అంటుందిట అవిడ

‘మాయిద్దరకీ యిప్పమెంది— చల్ మోహనరంగా అంటాట్టా యువకుడు.

‘కొంపముంచావే అని నోయా—నెత్తి కొట్టుకుట్టుంటు భర్త—

ప్రకాశరావీమాటవిని అక్కడుండలేక భార్యదగ్గరకొచ్చి. తొందరగా బయలుదేరి. దొడ్డిమార్గాన లాంచీరేవుకు చేరుకున్నట్ట.

రాజేశ్వరి ఆగలభాయేమిటని అడిగితే నంగరంతా ఆమెకి విప్పి చెప్పాడు.

‘అనుకున్నంతపని జరగడానికి 24 గంటలు పట్టలేదన్నమాట? అని నోరునొక్కుకుంది.

పోలవరంలాంచి మధ్యాహ్నం 12 గంటలకు రేవుకు చేరుకుంది. ప్రకాశరావు దంపతులు లాంచిదిగి తిన్నగా రాజేశ్వరి పుట్టింటికెళ్ళారు, ఆమెలన్నవారి నాదరించాడు, పరిస్థితులు విన్నాడు. తోచినవలహాలు చెప్పాడు.

ఎవరెన్ని చెప్పినా ప్రకాశరావు తనమిత్రుడ్రు ముత్యాలరావుచెప్పి నపంధానే నమ్ముకొని మరునాటిరాత్రీ మెయిలుకు కొవ్వొక్కొచ్చి మెద్రాస్ మెయిల్ ఎక్కాడు.

3

‘మిన్ లీలతో సింగిల్సుఆడే ఆఛాంపియన్ ఎవరండి’

‘ఏమో! నాకూ తెలియదు. కాని గొప్ప పెన్నిన్ స్లేయర్’

‘అట అఖండంగావుంది’

‘నిన్న మీరురాలేదు. రావుతో పాట్నరుగా డబ్బులు ఆడాడు. పెరివండర్’.

‘ఈ మదరాసుకు కొత్తగాబోలు’

‘అయి ఉంటుంది అంతా పదిహేనురోజుల్నించి కోర్టుకు హాజరౌతున్నాడు’

‘ఈ సాయంత్రం 6 గంటలకి డబ్బులుంటిటగా’

‘ఎవరు చెప్పారు?’

‘చార్క్కులో చెప్పకుంటున్నారు.’

‘చూచి తీరవలసిందే. లందికి పోయెద్దాం. ఇవేళ సెలవేగా?’

‘మనకేంపని లేదివ్వేళ. తనివితీరా ఆటచూద్దాం’

అని చెప్పుకుంటూ విక్టోరియావల్లక్ హాలు ప్రక్కనుంచి ఇద్దరు స్నేహితులు పోతున్నారు — ఆలెగ్జీన్ ప్లేయర్ — ఎవరో? — అతడే ప్రకాశరావు.

ప్రకాశరావు భార్య రాజేశ్వరిని పోలనరంలో దిగవిడిచిమరునాడే మెయిల్ కి మెడ్రాసు వెళ్ళాడు ముత్యాలరావు యిచ్చిన దిరునామాకు వెళ్ళాడు. అతని పేరక్కడ చెప్పటాలోటే ఆమె తుగ్గిడు ప్రకాశ్ ని ఆడ రించాడు. ఆమెన్నాడే యమ్. పి. రావు ఉత్తరంకూడా వచ్చిందా స్నేహితుడికి.

అతడు మదరాసులో ప్రఖ్యాతి నొందిన ధనకుడు గ-కపోయినా చాలా పలుకుబడికలవాడు. అన్ని చాట్టిలవారితోను కలయికగావుంటాడు. డబ్బుకూడా చాలినంతపుది. పైగా గవర్నమెంటు ఎసెస్సియల్ డిపార్టుమెంటులో 8 వందల జీతం. మరిషి దర్జాగావుంటాడు — ఆఫీసుకు పోవడానికి కారు. నౌఖర్లు. చాకర్లు. అంతాపుది. అతనికి పెన్నీ నంటే మహా ఆప్యాయం.

ముత్యాలరావు తనన్ను హితుడైన వినాయకరావుకి వ్రాసిన ఉత్తరంలో ప్రకాశ్ గొప్ప టెన్నీస్‌ఛాంపియన్ - నిరుపేద - బి. ఏ. అతన్నాడనించి యేదేనా ఉద్యోగం ఇప్పించమనిరాసాడు. అంతటితో ప్రకాశాన్ని నెత్తిమీద పెట్టుకొని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు ఉద్యోగానికి - చిన్న ఉద్యోగమైతే ఈ పాటికే సాధించేవాడు.

ఆవేశనాయంకాలం ప్రకాశ్ ఎక్కడెక్కడో తిరిగి నాయంకాలం 4 గంటల కింటికి చేరాడు. రోపలకూర్చుని టెన్నీసు రేకట్టు గట్ చేసుకుంటున్నాడు. అంతట్లాకే గేటులో కారాగిస హరన్ సాండు విసిపించింది. నెమ్మదిగా బయటకొచ్చాడు. చేతిలో టెన్నీస్ రేకట్టుంది. వినాయక రావు చూచాడు.

రోపలకెళ్ళి పికారుడ్రస్ వేసుకొని - టెన్నీస్ బేట్ - చంక నెట్టుకొని వస్తా - విక్టోరియా గ్రాండుకు పోదాము అన్నాడు.

‘శేకెట్ రిఫైర్ వుందండి’

“నాదగ్గర ఎక్స్ప్రెస్ రేకట్టుంది - దాంతో ఆడుదురుగాని’

‘తమచిత్తం’

‘ఇదిగో రేకట్టు’

అంటూ చేతికిందించాడు. ఇద్దరూ కారులో కూర్చుని గ్రాండు దగ్గరదిగారు. ఎవరో సింగిల్సు ఆడుతున్నారు. ఆ ఆట కంప్లీటు కావడంతోనే వినాయకరావు చేత్తో బేటుపుచ్చుకొని లేచాడు. ప్రకాశ్ ని కూడా రెడీ అన్నాడు. ప్రకాశ్ ని అక్కనున్న పెద్దమనిషుల కెరుకవరచాడు మరో ముగ్గురు రెడీ అయ్యారు. డిబుల్స్ ఆడటం ప్రారంభించారు.

అవతల వాళ్ళో మద్రాసులో పేరుపొందిన ప్లేయరు ఆడుతున్నాడు. అతని ఆటలు ప్రకాశ్ రావు దగ్గర సాగలేదు. మొదట స్కోరు 6-2 తోను, రెండోసారి 6-3 తోను, మూడవ స్కోరు 6-0 (నిల్) గాను కొట్టాడు. అతని ఆట కూచి ప్లేయర్స్ తా ముగారు.

మఱునాడు క్లబ్బంతా వినాయకరావు పెండ్ గొప్ప టెన్నీస్ ప్లేయర్ని, ఆనాడు టెన్నీస్ యోధు లనిపించుకున్న యిద్దరితో - వినాయక రావు పాట్నరుగా డబ్బులు - ఒక యోధునితో సింగిల్సు - ఆడి రెం డిటలోను విజయముపొంది సెబాన్ - అనిపించుకున్నాడు.

వినాయకరావు మహదానందభరీతుడయ్యాడు. మరో రెండురోజు లుపోయితర్వాత అక్లబ్బుకి బాంబాయిలో ప్రఖ్యాతిపొందిన టెన్నీస్ యోధుడొచ్చాడు. ప్రకాశ్ రావుని - అతన్ని సింగిల్సు ఆడమన్నారు. ప్రకాశ్ పేదవానివలె దుస్తులు వేసుకురావడంచూసి బాంబాయియోధుడు కొంచెం అనహనభావం - అయిష్టంకనబరిచాడు. క్లబ్బుమెంబర్లందరూ పట్టుబట్టారు. ప్రకాశ్ మొదటస్వేచ్ఛ అతనికి వదిలేశాడు. రెండుమూడు సెట్లు ప్రేక్షకులొనంద భరీతులయ్యేట్లు అద్భుతంగా ఆడాడు -

కాని అతనికిమీ ఉత్సాహంలేదు. నిరుద్యోగం - తెచ్చినడబ్బుం తా అయిపోయింది. వినాయకరావుతన్ని గౌరవంగాచూస్తున్నాడు. అడి గితే డబ్బుతిరిగిపోతుంది. మనసావ్వడంలేదు -

ఒకనాడు ప్రకాశ్ వినాయకరావుతో - ఎక్కడా వదీనాకు సౌకరీ దొంగిడా అన్నాడు. నీకు మంచిఉద్యోగం ఇప్పించాలని చచ్చు వాటికి యత్నించడంలేదు. నీవు డబ్బును ఎంతమాత్రము చిక్కువడవద్దు నన్నుడిగితే నేనీస్తాను. ఇప్పుడే ను గా డబ్బుకావాలా?

ఇలా ఎంతసేపూ మీడబ్బుతిని ఉండగా. అంటే మరేంభరవా లేదు. మంచిఉద్యోగం దొరికాలంటే రెండుచూసాలు పడుతుంది - నీకే మిలోటు - హాయిగావుండు అని వందరూపాయలకాకితం ఒకటి చేతి కందించాడు.

ప్రకాశరావు మదరాసులో టెన్నీసుయోధు లందరితోను ఆడి విజయమందాడు. అంతలో టెన్నీస్ టోర్నీ మొంట్సు వచ్చాయి. వినాయక

రావు ప్రోత్సాహముగా ప్రకాశ్ పోటీదాయునిగా నిలబడ్డాడు— పెన్సి
డెన్సిలో ఎంతమంది లెన్సిన్ యోధులున్నారో అంతమందీరచ్చారు.
ప్రకాశ్— భూతిపొందిన యోధులతో పోటీలలో పాల్గొని పై నల్లులను
నిలిచాడు.

అనాడు విన్టోరియాపల్లిక్ హాలంతా కిక్కిరిసిపోయింది. సుప్రసిద్ధ
లెన్సిన్ యోధుడు మార్కరు— ప్రకాశ్ సింగ్ లెన్సిన్ లో పై నల్లు అడ
తారు. అట 5 గంటల కారంభమైంది. ప్రకాశ్ ఆరోజున తన కీర్తికా
శల్వాన్ని చూపి ఆ యోధుణ్ణి లవ్ స్ట్రబులూరిత గెలిచాడు— ఆ యోధుడు
ప్రకాశ్ ని—సీవు ప్రెసిడెన్సీలోనున్న లెన్సిన్ యోధులందరిలోను

చాంపియన్,

అంటూ— షేక్ చేసిందిచ్చి గౌరవించాడు. మదరాసంతా
ప్రకాశ్ పేరు మోగిపోయింది. పత్రికలన్నిటిలోను అతని లెన్సిన్ క్రీడానై
పుణ్యమునుగూర్చి ప్రశంసలు వడ్డాయి.

ఇదంతా యెందుకు—అతడు మాసిపోయిన షూట్ వేనుకుని
బ్రాడ్వేలో పోతూంటే—అడుగో—

—లెన్సిన్— చాంపియన్—

అననివాడు లేడు.

౪

కాలముకరీతిగా ఎవ్వరికీండదుగదా—వినాయకరావు ప్రకాశ్ కు
పెద్దఉద్యోగమిప్పించాలని కొండవీటివీ ఎలకనువట్టజూచినంత యత్నం
చేస్తున్నాడు. కార్యసిద్ధికి ఫలోన్ముఖంగావుంది. ప్రకాశ్ వినాయకరావు
డబ్బుతింటో—అతనిమీద బోలెడంత ఆశ పెట్టుకున్నాడు.

ఇంతలో వినాయకరావుకు భార్యవియోగం కలిగింది హఠాత్తుగా. అతనికి దాంతో బ్రయిన్ పాడై ఉన్మాదావస్థలోనున్నాడు. ప్రకాశ్ ఆశ నిరాశ అయిపోయింది.

అప్పటినుంచీ ప్రకాశ్ నిరాశచెంది నిరంతరమూ మదరాసువీధులంట తిరగడం—ఎక్కడ ఏబోర్డుకనిపించినా దానినల్లా చనువుతూవుండటం—కావలెను—అనే బోర్డుకనిపిస్తే అందులోకెళ్ళడం—నో వేకెన్సి అని పింగుగురావడం—ఇదే అతని దినచర్య.

ప్రకాశ్ ఓనాడు ఇంక వినాయకరావు ఇంటిదగ్గరనుండి మకాం ఎత్తికట్టేదామని—తనతాలూకు మూటా—గీటా తెచ్చుకుందామని—వెళ్ళాడు. వినాయకరావు స్టేషన్ డిలమీడ కూర్చున్నాడు—ప్రకాశ్ కనిపించడంతోటే — ఇలారానోయి—అని మనీవర్చుతీసి అందులోవున్న కరెన్సీనోట్లన్నీ ఇతనిమీదకు విసిరాడు. ప్రకాశ్ చేత్తోముట్టలేదు. ఏర్—తీస్కో—రాస్కోల్—అని కొట్టబోయాడు—ఆనోట్లన్నీ వరి కట్టకట్టి నిలబడ్డాడు—పో — యింకా యెందుకు నిలబడ్డావు—నీబాకీ యిచ్చాగా అంటూ కొట్టబోయాడు.

ప్రకాశ్ తప్పించుకొని మొగంచాటేసి తనగదిలో కాస్తేపు కూర్చుని తిన్నగా బజారుకెళ్ళాడు. నాలుగైదు నూట్లు—ఇంకా కావలసిన చిల్లరసామాను—కొనుక్కున్నాడు.

ప్రకాశ్ అనలే అందగాళ్ళలోలెక్క—అందులోనూ యీమధ్యను షోకేలాఅయ్యాడు—ఇకముందు రంగేళీ అవతాడేమో—అయితే యింత వజ్రములోం అతడు రిజాలాకాడు. విలాసపురుషుడే.

ఓ షూటువేసికొన్నాడు. రిక్టావకటి కుదుర్చుకుని యింకా తిరగ్గా మిగిలిన వీధులపేర్లు—పేటలపేర్లు—చెప్పి తిప్పమన్నాడు. రిక్టావాలాడబ్బు కోసం—చెప్పనివీధులు—చెప్పినవీధులూకూడా—తిప్పతున్నాడు

ఒకచోట నాలుగుకోట్ల మొగ ఒకటివచ్చింది. అనాలుగోవీధులు ప్రకాశరావుకు చూడవట్టుగాలోచింది. ఇటులేపురా బాడన్నాడు. అనాలుగింటిలో మూడువీధులు తిరిగాడు. నాలుగోవీధులోకొచ్చేసరికి అవీధులో—నాలుగిళ్ళుదాటగానే ఓ బోర్డు కనిపించింది. ప్రతీఅక్షరం చదివాడు.

మరో నాలుగిళ్ళు దాటసరికి అలాటిదే యింకోబోర్డు—మరికొంత దూరంలో ఇంకోటి. ఇంకా కొంచెం ముందుకెడితే యింకోటి. మొత్తం నాలుగుబోర్డులగుపించాయి. నాలుగూ శ్రదివాడు. మద్రాసులో అతని కెక్కడా అలాంటిబోర్డులేకనుపించలేదు.

ఇదేవీధిరా—అని చిత్తావాలా నడిగాడు. కేలవదన్నాడు. బ్రాడ్వేకి నడుపుమనగానే పరుగుచుచ్చుకున్నాడు. చిత్తావాడికి దబ్బిచ్చి ఒకచోట ప్రకాశరావుస్థలంలో కూర్చున్నాడు.

ఈబోర్డులేవీటి? ఇదంతా యోసమా - నిజమా - వాళ్ళడిగే ప్రశ్నలు నాల్గింటి! ముందుగా సమాధానాలు చెప్పాలి. తర్వాత వారితో ప్రాక్టికల్ గా కళాశాస్త్రచర్చ చెయ్యాలి—ఓడిపోతే చెప్ప దెబ్బలట—నెగితే పదివేలు బహుమానం.

ఇదోఛాన్సు చూడాలి—విడవగూడదు—విసిరినరాళ్ళన్నీ తగులు తాయా? ఏత్తరిలినా చాలు. రేపు తప్పక బయలుదేరి ఆవ్యవహారం ఏమిటో కడకంటా చూస్తానని అక్కణ్ణుంచి బనకొచ్చి తిన్నగా భోజనం చేసి పడుకున్నాడు.

ప్రకాశరావు సూర్యోదయానికే లేచాడు—కటింగ్ సెలూనుకు పోయి కాఫీ దిద్దించాడు. ఇంకా చెయ్యవలసిన అలంకారాలన్నీ పూర్తిచేశాడు. సాంబారుదేవతను పూజించాడు. ప్లవక్ మార్కట్టుకెళ్ళి కొన్నిరకాల మేలుబాతిపుష్పకందుకాలు కొన్నాడు. ఫ్రూట్ మార్కట్టు కెళ్ళి కొన్నిరకాల మేలుబాతి ఫలాలుకొన్నాడు. వేటినేవిధంగా అమర్చాలో ఆవిధంగా అమర్చాడు.

కిళ్ళికొట్టుదగ్గర పురమాయింపు స్పెషల్ కిళ్ళిలు కట్టించాడు. మీనాక్షివిలాస్ లో భోజనం చేశాడు. వన్నెడుగంటలయింది. ఎలక్కటిక మినర్వాపావులోకెళ్ళి కాస్తేపు కూర్చున్నాడు. మళ్ళీ ఓసారి స్పెషల్ టాయిలెట్ పావులో ప్రవేశించి దర్జాగా ముస్తాబయ్యాడు—కొన్ని సుగంధద్రవ్యాలుకూడా కొన్నాడు.

అంతటాకే అతనికో ఆలోచనతోచింది. పగటివేళ వాళ్ళువేసే ప్రశ్నలకి సరియైన సమాధానాలుచెప్పి గెలిస్తే రాత్రిపొట్టికలకు వెళ్ళాలిట. అంచేత యివన్నీ బసలోపేట్టేశేద్దామని ఆలోచించి బసకెళ్ళాడు.

వినాయకరావు ఏవోకాగితాలుచూస్తున్నాడు—దింపుతున్నాడు—పేలుతున్నాడు—ప్రకాశ్ ఆవైపుకై నా చూడకుండా తనగదిలో ప్రవేశించి సామానంతా యింటోపెట్టి వీధిలోకొద్ది రిక్షావాలాని పిలిచి ఫలానివీధికని చెప్పి అందులో కూచున్నాడు.

రిక్షావాలా తొందరగా నిన్ను ప్రకాశ్ వెళ్ళగా బోర్డులుకనిపించిన వీధిలోకి తీసికెళ్ళాడు—మొదటిబోర్డు కనిపించింది. రిక్షాదిగి బోర్డుదగ్గర కెళ్ళాడు.

౧వ బోర్డు

వరాలు:—

కళాశాస్త్ర విద్యాప్రవీణతే తప్ప యితరు లీబోర్డువైపుకై నా చూడరాదు! .

నేనడిగిన నాలుప్రశ్నలకి సరియైన సమాధానాలుచెప్పి నన్ను

తృప్తిపరిస్తేనే పగటిపరీక్షలో నెగ్గినట్లు!!

పగటిపరీక్షలో నగ్గినవారికి నేనొకటిక్కట్టు యిస్తాను. అది
జాగ్రత్తగా ఉంచుకొని దానికి నకలుగా ఒకచీటీపోటీదాదాడు
తన చేపాలుతో నాకు వ్రాసిచ్చి రాత్రి నేను చెప్పినవేళకు
ప్రాక్టికల్ కు రావాలి!!

ప్రాక్టికల్ పరీక్షలో నగ్గితే 10000 రూపాయిలు బహుమానం!!!

అని చదివి అక్కడినుంచి కొంచెం ముందుకు సాగాడు. రెండవ
బోర్డు కనిపించింది.

౨వ బోర్డు

షరాలు:—

కళాశాస్త్రకలానిపుణులే నోవలికి రావల్సింది!

నా నాల్గుప్రశ్నలకి సరియైన సమాధానాలుచెప్పి సన్ను త్పత్తి
పరిస్తేనే పగటిపరీక్షలో జయమందినట్లు!!!

పగటిపరీక్షలో జయమందినవారికి నేనొకవస్తువును భరికెలోపై
యిస్తాను. దానిని తెలువకుండా వెంటనే తనవద్దనున్న వస్తువు
నొకదానిని నాకిచ్చి—నేను చెప్పినవేళకు రాత్రి ప్రాక్టికల్
పరీక్షకు రావాలి!!!

ప్రాక్టికల్ పరీక్షలో జయమందితే 20000 రూపాయిలు బహు
మానం!!!

అని చదివి మరికొంచెందూరిం తీసిగా నడిచాడు—మూడవబోర్డు
కనిపించింది.

౩ వ బోర్డు

పాతాలు:—

కళాశాస్త్రకలావిషయజ్ఞులే పోటీకి నిలబడలేనివారు!

నాయుచ్చు నాలుగుప్రశ్నలకు నదు తరములుచెప్పి నన్ను తృప్తి
పరిస్తేనే పగటిపోటీలో గెల్చినట్లు!!

పగటిపోటీలోగెల్చినవారికి నేనొక ఆకును దాపరికంచేసి యిస్తాను.

దాన్ని చూడకుండా ఆ ఆకుకునంబంధించిన ఫలమును నాకేస్తే

నేను రమ్మన్న వేళకు రాత్రిప్రాక్తికల్కు హాజరుకావాలి!!!

ప్రాక్తికల్పరిక్షలో గెలిస్తే 30000 రూపాయలు బహుమానం!!

అని చదివి యింకా కొంచెంముందుకు సాగగా నాలుగో బోర్డు

కనిపించింది.

౪ వ బోర్డు

పాతాలు:—

కళాశాస్త్రసాంఘికీవిదులై — అనుభవరసికులై — ఉచితానుచిత

ములను— సమయ సమయముల నెఱింగినవారేగాని యిత

రులు లోనికి చొరరాదు!

నా యిచ్చు నాలుగుప్రశ్నలకు నామనసులోనున్న రీతిగా సమా

ధానాలిచ్చి నన్ను తృప్తిపరిస్తేనే — పగటిపరిక్షలో విజయ

పతాక మందినట్లు!!

పగటివేళనానంద విజయపతాక మునుకున్నవారికి నేనొకసంజ్ఞ

చేస్తాను— ఆసంజ్ఞ చేసేటప్పుడు కన్నులు విప్పకూడదు—ప్రతి

పంజ చేయాలి—అనాసంజ్ఞలోవున్న సిగూడం తెలుసుకొని—

రాత్రిపూట ఆవేళకేగావాలి పాక్టికల్‌కు!!!

ప్రాక్టికల్‌పరీక్షలో విజయవతాక మందుకుంటే 40000 రూపాయలు బహుమానం!!!!

అని చదివి యింకాముందుకెళ్ళి ఆవీధంతా గాలించాడు. ఇల్లాటి వగుపించలేదు. పగటిపరీక్షకు హాజరవ్వాలని యింటికెళ్ళి తను బజారులో కొన్న వస్తువులన్నీ మూటకేసుతో వేసుకొని తిరిగి ఆవీధిలోకొచ్చాడు.

ముదటిబోర్డున్న గుమ్మంయొక్క తలుపుతట్టాడు. లోపలనుంచి పడేడ్ల బాలిక వచ్చి తలుపు తెరచి పగటిపరీక్ష కొచ్చారాలంది. కొసని తలూపాడు ప్రకాశరావు. తన వెంటరమ్మని లోపలికితీసికెళ్ళింది. ఎదురుగావున్న బోర్డులో నాలుగుప్రశ్నలుచూపి సమాధానాలు చెప్పమంది ఒక్కొక్కప్రశ్నే నువ్వుచదివితే నేను సమాధానం చెబుతానన్నాడు.

ఆ బాలిక బోర్డువైపు తిరిగి—

1 ప్రశ్న:—హస్తి నీజాతి స్త్రీ రూపురేఖావిలాసము లెట్టివి?

హస్తి నీజాతి స్త్రీ మెల్లగానడచును. రెండుకాళ్ళవేళ్ళు వంకరగాను—పొడవుగాను ఉంటాయి. కంఠం కురుచగావుంటుంది — కొప్పుకపిల వర్ణముగాను — శరీరంకుదిమట్టంగాను — వలంగాను — మదనగృహము మదవుటేనుగు మకరందగంధమట్లుగాను, చన్నులు బంగారుకలశాలవలెను పెదవులు వెడల్పుగాను — గంభీరహృదయం కలదిగానువుండి గాఢసంయోగానికేగాని కరుగదు.

2—హస్తి నీజాతికి ముఖ్యమైన కళాస్థానములెవ్వి?

హస్తి నీజాతి వనితకు చన్నులు ముట్టుకున్నా—చంకమూలలందుల తడివినా—రెండుచెక్కిళ్ళు చేతితోనిమిరినా—దత్తుజాతిపురుషుడు రొమ్ములవంకచూచి—చేతులుకల్పినా—కళాస్థానాలు.

3-ఈనాటితిధివమిహస్తిని నీనాడెల్లప్పుడు కలియుట శాస్త్రసమ్మతము?

ఈనాడు తిధి 5-హస్తి నీస్త్రీని వలచినవా డీదినమున మొదటి జామున కలియగోరి ముందు ముంగురులు చేతితో సరిజేస్తూ-చన్న మొనలను ఆగి ఆగి మెల్లగా నలుపుచు సధరోష్టమును ముద్దాడుచు కలియుట శాస్త్రసమ్మతము.

4-లాటదేశస్త్రీయే చుంబనముల సధికముగ నాశించును?

లాటదేశస్త్రీ—చంకలు — బొడ్డు—భగచుంబనముల సధికముగ ఆశించును.

ఆవిధంగా ప్రకాశ్ నదురుబెదురులేకుండా సమాధానాలు చెప్పడంతోనే ఆ బాలిక బోర్డుతో సహా లోపలికి పోయినది.

మరో అయిదునిమిషాలలో అపురూపసౌందర్యవతియైన యువతి వచ్చి ఓటిక్కెట్టు ప్రకాశ్ ని ఇచ్చింది—అది చూచుకొని తానొకచీటీ వాసిందిచ్చాడు. ఆ ఓటిక్కెట్టులో గాత్ర మొదటిజాము దాటకుండా రమ్మ ఉండి కేబుల్ స్ట్రాప్ కు నచ్చినదానినే యివతలకివచ్చాడు.

కాదు అమ్మోయ్, నీ టిన్ వారం తెరిచేడింది. మన్యూషుల అలికిడి రేపి. చరిత్రలో చూడండి. సన్మండేండ్ల బాలికవచ్చి అతన్ని గృహస్థునిగా చేసిచ్చింది ఎదురుగాబోర్డు— సమాధానాలు చెప్పి అందరి ఆట లోకి దూపుచేసినతే నేను చెప్తున్నాను.

1. ప్రశ్న? శంఖనీజాతి స్త్రీలక్షణములెట్టివి?

శంఖనీజాతిస్త్రీ బలము—వలముగల శరీరము—సన్ననిపడుము—దళసరిపెదవులు—గట్టిన నచన్నలు—పొడవైన వైపుకాలు—నల్లకలువల

వంటి కన్నులు—కలిగి—పెదవికదలించునది — ఎఱువబుట్టినాశించునది —
మదనగృహమున రోమములెక్కువగానుండునది — రితిసాఖ్యమెక్కువగా
కోరుకొనుండి—రితినల్పువేళ నీర్యము కొంచెముగా ప్రవించునదియై—
• రక్కసుచేయులక్షణాలు కలిగియుండుంది .

2. శృంగీ మఖ్యకళాస్థానములు తెలియునా?

ఆహా! తెలియును. ఆచారీశ్రీకి పెదవులు— చెక్కిళ్ళు—పిక్కలు
అంటినా—కూదిమారబాతిపురుషుడు పెదవి అందముచూచినా — కళా
స్థానములు.

3. ఎల్లటతిధియేమి? ఆనాడు శంఖిని నల్లవేళ గవయుట శాస్త్ర
సిద్ధాంతము?

ఎల్లటతిధి 7. ఆనాడు శంఖిని వలచినవాడు మొదటచేతితో
రహస్యస్థానమును తడవి—పెదవించవచ్చురింది—మొదమీద — చన్నులమీద
చెక్కిళ్ళమీద—నన్న సన్నగా గిల్లుచు—కొగలించి—రెండవ బామున గవ
యుట శాస్త్రసిద్ధాంతము.

4. ప్రాతిబోధచుంబనమును వర్ణింపగలవా?

భేష్—ప్రాతిబోధచుంబనము వర్ణింపలేగినదే. శ్రీ దూరప్రయా
ణము చేసి వచ్చిన ప్రియడింటికివచ్చుట తెలిసియు, తెలియనట్లుగా
నిద్ర నటించుచుండ నతడామె క్రిందిపెదవిని ప్రేమతో ముద్దుగొనటం.

అని చెప్పగానే ఆబాలిక బోధుతోకూడ లోపలికిపోయినది.
మరి అయిదునిమిషాల కోలావణ్యవతి ప్రత్యక్షమై ప్రకాశ్ చేతితో
భరితై యిచ్చింది. అది తెలివగుండానే అతిథు అనన్యమున్న సంపెంగ

పూగుత్తి నామచేతికండిచ్చాడు. దాన్ని చూడటంతో ఆమె ముఖం తెల్లబారింది. ఆభరిణెమీద రాత్రి రెండవజాము దాటకుండా అని వుంది. భరిణతెస్తే తుమ్మెదవుంది. దాన్ని జేబులో పెట్టుకొని మళ్ళీ ముఖంవట్టాడు.

మూడవబోర్డున్న గృహద్వారం సమీపించాడు. అక్కడొక చిత్తరువుంది. అదిప్రకాశనుచూచి నోరుతెరిచింది. వెంటనే అతడు దానినోటిలో కొంచెం నోటిలో తమలం ఊశాడు ఆమత్తణంలో పదు నాలుగేండ్ల పడుచువచ్చి చేయిబట్టుకొని సాధము పైకి తీసికొనిపోయి బోర్డుకెదురుగా నిలబెట్టి వచ్చినవని కానియ్యింది. నువ్వుచదివితే నే నం బాయిమీ యిస్తానన్నాడు.

ఆపడుచు చిటునవ్వుమొగంబున చిందులాడుచుండగా—

1 వోళ్ళ—చిత్తినీజాతిస్త్రీ లక్షణాలు గుర్తింపగలవా?

ఓహో! గుర్తింపగలను. పలుచని శరీరము, పట్టువైనమొగము, చలింపు కన్నులు, తుమ్మెదకొదమలవంటి కురులు, సంపెంగవంటిమువ్వు, బలిసినచన్నులు, భారమైనపిరుదులు, లావూ సన్నమూగాని నడుము, మల్లిమొగ్గలవంటి దంతములు కలిగి—చిత్రలేఖనమున నేర్చురాలై, తన మనస్పితరులకు చిక్కనీక, గానకళయందిష్టము కలదై ప్రాధరతిని గోరు నగది నుండును.

2—చిత్తనికి ముఖ్యకళాస్థానములేమో?

చిత్తనికి ముఖ్యకళాస్థానములు—నుదురు, ముంగురులు, కన్నులు మరియు భద్రజాతి పురుషునివలపు.

3-నేటికై దవనాటి తిథియేమి? చిత్తినితోనారేయి నేవేళ నెల్లునయోగిం
పుమని కళాళోవిదులమతము?

నేటికై దవనాటితిథి—ఆనాటిరేయి మూడవజామున చిత్తినిని
ముందధరామృతమునుపీల్చి, చన్నులను మెల్లగనంటుచు, బొడ్డుక్రింద
భాగమును చేతితోనిమురుచు, గోళ్ళను మెల్లగ పుణుకుచు కాగలిగి
నయోగింపుమని కళాళోవిదులమతము.

4-బంధనములలో పృథానములేవ్వి? జృంభితమెట్లుబడును?

బంధనలలో పృథానములే నవి ఉత్తాగతరణములు, తిర్యక్తరణ
ములు, స్థితకరణములు, ఉత్థితకరణములు, వ్యానకరణములు పురుషు
లకును—విపరీతకరణములు స్త్రీలందఱకును.

జృంభితము:— పురుషుడు స్త్రీకాళ్ళకు తనభుజములందుంచు
కొని మెడచిక్కబట్టి తనకాలివేళ్ళ నామెమొలుకుటకు పోనిచ్చి చేతుల
తో చన్నులనుబట్టుకొని పెదవికొరుకుచు రమించుట.

అనిచెప్పగనే ఆపడుచు బోర్డుచేతగొని లోనికేగినది. మరి ఐదు
సమిపములలో లోకోత్తర సౌందర్యనతియగు నొకయువతి సాతాత్మ
రించి ప్రకాశ్ గుప్పిలలో నొకఆకు ముడిచిపెట్టి నొక్కివట్టినది. మెంటనే
ప్రకాశ్ తనమూటలోని దానెమ్మవండు నామెచేత నుంచినాడు. ఆమె
దానింగని నివ్వెఱపడినది. అతడాకనుజూడ దానిమ్మతకుగానుండి
మూడుభాగములుగా చీల్చబడినది. రాత్రి మూడవజామనిదానియర్థము.
దాన్నిజేబులోపెట్టుకొని బిరబిరా మేడమెట్లుదిగి క్రిందికొచ్చాడు.

నాల్గవబోర్డున్న గృహకవాటం దగ్గరగా నొకకృత్రిమ సింహరూ
పము గన్నట్టినది. ప్రకాశ్ దానినోట చేయిపెట్టి నాలుక పెటుకబోగా

గంటమోగినది. అంత 16 వండ్ల యువద మందగమనంబునవచ్చి ప్రకాశ్ చేయిపట్టుకొని లోకేగింపోయి వివిధ మధురాహారంబులనిచ్చి హాయిగా వీచనతోవీచి—బక్కమాటు తన గాననుధను గాత్రముతో మేళవించి తియ్యగా ఆలాపించింది— ప్రకాశ్ అట్లేసిరచిత్తుడైయున్నాడు. బోర్డుకనబడుటలేదా? లేకేమి—నీనోటివెంట ఆప్రోళ్లు పలికిన తగు సమాధానములనిత్తునన్నాడు.

అంతనాయువదబంగారుతీగెవంటి కంఠముతో మృదుమధురముగా

1 ప్రశ్న:- పద్మినీజాతిస్త్రీని కళావేత్తలెట్లు వర్ణించిరి?

పద్మినీజాతిస్త్రీని కళావేత్తలు—

పద్మినీజాతిస్త్రీ తామరమొగ్గవంటి మెత్తనిశరీరము, వికసించిన తామరపద్మపు వాసనవంటి రతిజలపువాసన, మాదీఫలములంబోలిన చన్నులు, సువ్వు పువ్వునుబోలినముక్కు, తామరపద్మమువంటి రహస్య స్థానము, అంచనడకవంటినడక, నన్నని నడుముకలిగి— మృదుమధురముగ మాటలాడునది, తెల్లచీరలందానక్తికలది, లఘుభోజనము, పతివ్రతా లక్షణములు కలదిగ నుండును.

2-పద్మినీకాంతకు ముఖ్యకళాస్థానములేమి?

పద్మినీకాంతను పాంచాలజాతి పురుషుడు రతికారంభమున కటి స్థలము, పిరుదులు, బొడ్డు తడిమి పిదప నున్నితమగు చూపుల తొడ లందును కటియందును బరపుట కళాస్థానములు.

3-నేటి కేడననాటి తిథియేమి? నాడంగనంగవయుటనుగూర్చి కళాశాస్త్ర విదులభావము లెన్నిన్నవి? కూడిననెల్లప్పుడు సమంజసము?

నేటికేడవనాటిది 11—నాడు అంగనంగవయట నమంజనము కాదని వాతాస్యయనాదులును— తప్పలేదని కళాప్రియులును అభిప్రాయపడిరి. మొదట మెడమీద గోళ్ళతో నాలుగుక్షతములనుజేసి—బాగుగా కొగలించి—అధరామృతమును చవిచూచి—ఎదరొమ్ముగ నామెరొమ్మును కుమ్ముచు రహస్యస్థానమందు అనామికతో (రెండవవేలితో) రెండు మారులు త్రిప్పవలయును. వద్దినిని రాత్రి నాల్గవజామున గూడుట యుత్తమము.

4—బంధనములు చేయునపుడు స్త్రీ యెట్లుండవలెను. పురుషాయిత బంధలక్షణమెట్టిది?

బంధనముచేయునపుడు స్త్రీనస్త్రమును విసర్జించి నగ్నముగా నుండవలెను. పురుషాయితము— స్త్రీపురుషునివలె రతిచేయుట— అనగా పురుషుడు రత్యంతమున నలసినపుడు స్త్రీకి తృప్తి తేక తానేపురుషునిపై బడి రతిచేసుకొనుట.

అని చెప్పుటతోడనే ఆయుర్విదబోధునుబట్టుకొని లోనికేగిపడి మరై దునిమిషముల కొక యచ్చరలేమవంటి జవ్వని—తెల్లనివసనములను— పుష్పములనుదాల్చి ప్రకాశమెగుట ప్రత్యక్షమై నమస్కరించి నాల్గు మారులు రెప్పలల్లార్పించి. ఆ మె నమస్కారమందుకొని కన్నులుమూసుకొని గిరుక్కున వెనుకకు మరలినాడు.

రితూయెక్కి బసకువచ్చినాడు. ఆయాసలుపురబాలికలసౌందర్యమునుగూర్చి—లోపలికాంతల విలాసములనుగూర్చి తలపోస్తూ—తోందరగాలేది భోజనము ముగించి కళాప్రియునివలె నలంకరించుకొని — కాలి నడకతో వేవే వస్తువులను బట్టించుకొని బోర్డులున్నవీధికిగినాడు.

తిరిగి నూర్యోదయమునకు ముందుగా నాల్గవబోర్డున్న యింటి నుండి బయలుదేరకుండగా నాలుగుబోర్డులు కట్టిన ఉచిదలును అక్కడ ప్రత్యక్షమై తమతమ కానుకలను గ్రహింపవలసినదని కోరారు.

ప్రకాశ్ ఆయతివలపద్ద కానుకలను గైకొన్నాడు. అతడు టెన్నిస్ ఛాంపియన్ అని ఛాకితెలుసును. ఇంతలో అతన్ని వెదకుచు టెన్నిస్ ఛాంపియన్ ఉన్నాడా అని గాలిస్తూంటే ప్రకాశ్ బయటకొచ్చాడు. అతనివెంట ఆస్త్రీలునువచ్చి సాగవంపారు.

ఆవచ్చినవ్యక్తి ప్రకాశ్ ఒక టెన్నిస్ ఛాంపియనేకాదు. ఇతడు రసికాగ్రేనరుడుకూడాను. ఇతణ్ణి యిప్పటినుంచి లవ్ ఛాంపియన్ అందాం.

అంటూవచ్చిన మిశుగిడూ-తానూ- బ్రాడ్వేబడులుదేరారు. తోలివలో ప్రకాశ్ సంగతంతా చెప్పాడు.

‘ఆరిపిడుగా’ అన్నాడు.

X

మఱునా డేవత్రికలో చూచినా ప్రకాశ్ ను గురించిన పొగడ్తలే. వానిని చూశాడు రాజేశ్వరిఅన్న వత్రికల్లో. వెంటనే ప్రకాశ్ చిరునామా తెలియనందువల్ల-ట పత్రికావిలేఖరికి విషయపూర్వకంగా అతని చిరునామా తెలుపవలసినదని-అతను తనకి బావమరదని వ్రాసాడు.

ఆ పత్రికావిలేఖరి చాలా ప్రయోసపడి ప్రకాశ్ ను కలుసుకొని యాసంగతిచెప్పాడు. ప్రకాశ్ రాజేశ్వరిని మరచిపోలేదు. పరిస్థితులు

చక్కబడందే యేమివ్రాయాలని యెప్పటికప్పుడే ఉపేక్షచేసాడు. రాజేశ్వరి యెప్పటికప్పుడు అన్నగారిని వేధించుకు తింటూనేవుంది. రాజేశ్వరి వదివగారు ఆమెదురవస్థకు బానిసడి కన్నకూతురికంటే ఎక్కువగా ఆమెను ఆదరిస్తోంది. ప్రకాశ్ ఆనాడు మెయిల్ కి పోయేటట్టుగా బావగారికి పోల వరం ఓకవరువ్వొసాడు. అందులో—

శ్రీయుతులు బావగారికి

ప్రకాశ్ సమస్కారములు—

ఇక్కడకు నేనువచ్చి యిప్పటికి పదిమాసాలయినా యిచటిపరి స్థితులేమియు బాగులేనందున తమకేమియు వ్రాయబాలక ఒకఉత్తర మైనా వ్రాయలేదు. నేనిక్కడ క్షేమంగానే వున్నాను. చి॥ సౌ॥ రాజేశ్వరిని అనుక్షణము నాహృదయసీమలో దలంచుచు కూడ యిచటి పరి స్థితులామెకు తెలిసిన భేదపడునని వ్రాయలేదు. అందుకుమీరును, ఆమెయొక్కనన్న మన్నింపవలెను. మీ అందరిక్షేమమును తిరుగుటసాలో వ్రాయించవలెను. నేను పదిరోజులక్రిందటనే తేరుకున్నాను. ఇంటికిచేరు దామా అనుకుంటూండగానే మీరు పత్రికలవారికి వ్రాసినసంగతి నాకు వారివల్ల తెలిసింది.

ఇచ్చట నేను దైవనశమున నొక ఘనకార్యమానవించ వలసి సంత ధనముకూడబెట్టితిని. ఇచ్చటను డియే యేదైన వ్యాపారము చేయ నిశ్చయించితిని. విషయములన్నియు సమ్మతిమున మూటలాడుదును. ఈ ఉత్తరముందినవెంటనే తాము రాజేశ్వరిని, మాఅక్కగారిని, పిల్లలను తీసు కొని మదరాసురావలెను. మీరు వచ్చేముందు తెలిగొమ్మస్తే స్తేషనుకు వస్తున్నాను. నాకేమివ్రాయదలంచినా యూక్తిందచిరునామాఇచ్చాను.

‘ నా చిరు నా మా ’

M. P. RAO.

Tennis Champion & Love Champion.

132. RAJESWAREE PALACE, MAMBALAM,

MADRAS.

ప్రకాశ స్వీయబుద్ధిబలంబుచే లక్షరూపాయల నొక్కరాత్రిలో ఆర్జించడమేకాకుండా అనమానమైన కీర్తి నార్జించాడు. వినాయకరావు నొకనాడు కలుసుగోదానికెళ్ళాడు. అతనివరిస్థితులబాగా మారలేదు. తన్ని ఆదిలో సకలసౌకర్యాలు చేకూర్చిగౌరవించి ఆదరించిన వినాయకరావుకు కృతజ్ఞత చూపాలని—అతనికి తిరిగి మైండ్ సరిగావచ్చేటట్లు చెయ్యాలని విశ్వప్రయత్నంచేసాడు. ఇంతట్లోకే హఠాత్తుగా వినాయకరావుకు ఉపద్రవమైన జబ్బుచేసింది. ఆజబ్బులో కలిగిన చావు తెలివినమయంలో— మనస్థిమితం చేకూరి ప్రకాశ్ ను పిలిచి— తనఆస్తిలో సగము ప్రకాశ్ కి తక్కినది ధర్మసంస్థలకి విల్లువ్రాయించి రిజవర్స్ చేయించాడు. ముఱినాలుగురోజుల్లో వినాయకరావు పరమసదముకుచేరాడు అతనిఆస్తిలో సగం ప్రకాశ్ కి యివ్వడమేకాకుండా అతనుచేస్తే ఉద్యోగంకూడా ప్రకాశ్ రావుకే వచ్చేట్లుచేశాడు వినాయకరావు— ఇప్పుడు ప్రకాశ్ సివిల్ సప్లయిన్ డిపార్టుమెంటులో పెద్దఉద్యోగి.

రోజులు కలిసొస్తే అంతేగా !!!

వినాయకరావు మరణించిన రెండవరోజున ప్రకాశ్ కి బావగారి దగ్గర్నుంచి తెలిగొమ్మ వచ్చింది మెడ్రాసు వస్తున్నామని. అతడు కొత్తగా కొన్న కారులో— సెంట్రల్ కు వెళ్ళి— రాజేశ్వరిని— బావగారిని— వారికుటుంబాన్ని వెంటబెట్టుకొని రాజేశ్వరిపేలనకు వచ్చాడు. రాజేశ్వరి యాచిదిత్రీ విశాల సౌందర్య భవనానికి ముందుభాగమునం

దు కేటులో వేలాడగట్టబడిన బోర్డులో తనవేరు చూసుకొని విభాగం తురారయినది. ప్రకాశ్ బావగారు యిప్పటి అతనిపరిస్థితులన్నీ తెలుసుకొని మహదానందం పొందాడు.

ప్రకాశ్ రాజేశ్వరి— అనాటిరాత్రి తమస్వంతభవనంలో శయ్యాగారంలో ప్రవేశించారు. రాజేశ్వరి ఆసందానికి మేరలేదు. ప్రకాశామగదిలో కళ్ళడంతోలే ముందుగా— ఆమెను బుజ్జగింది ఆరాత్రితెల్లవారేవరకు తాను మెద్రాను వచ్చినదగ్గరనుంచీ వడినకష్టాలూ—చేసిన పనులూ చెప్పాడు. ఆమె వానినన్నిటినివిని చిరునవ్వుతో భర్తపాదాలను ఆసందాశ్రువులతోకడిగింది. చిట్టచివర ప్రకాశ్ రాజేశ్వరిచినిలో

చెప్పి యీవిషయంలో నీవు నన్ను మన్నించాలి—అని వేడుకున్నాడు చుబుకంపులుకుతూ—

మీరలాఅనకూడదు —అని—రాజేశ్వరి తొలికోడికూతవేళ అతనికాగిలిలో వాలింది—

రాజేశ్వరి అన్నగారు ప్రకాశ్ వైభవమంతాచూసి నివ్వెరపోయాడు. కాని ప్రకాశ్ ని యిదంతా ఏవిధంగా అబ్బింవో అడగాలని అతనికిలోపలుంది. అడగలేకపోతున్నాడు. ప్రకాశ్ కూడా ఉద్యోగంలో కొత్తగాచేరాడు కాబట్టి యేమీ తీరుబాటుండటంలేదు.

ఆవేళ ఆదివారం—ప్రకాశ్ ఉదయం 8 గంటలకు లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని బాత్ రూములోకి పోయిన్నానంచేసి బయటకొచ్చాడు. రాజేశ్వరి భర్త నెడుర్కొని డ్రీస్సులు స్వయంగా తీసిచ్చి కాఫీకిరండి కిందకి—అన్నయ్య కనిపెట్టుకూర్చున్నాడనిచెప్పి క్రిందికెళ్ళి పోయింది. ప్రకాశ్ ఫుల్ షూటుతో క్రిందకొచ్చి బావగారిపక్కన కూర్చోలోకూర్చున్నాడు. కాఫీ ఫలహారాలు ముగిసాయి.

‘ఎక్కడికోయి—ప్రయాణం’

‘ఎక్కడికీలేదు—అలామికారు పోయొద్దాం రండి’

‘ఇప్పుడేంపికారు—ఇంట్లోనే కులాసాగా గడుపుదాం’
 ‘మధ్యాహ్నం వెడదాము—ఎగ్జూరులో ఒకయింటికెళ్ళాలి’
 ‘జరువురా’

‘అంతజరువురేలేదుగాని అక్కడున్న మేడ అద్దెకివ్వాలి’
 ‘అక్కడో మేడుందా?’

‘ఔనండి. నన్నాదిలో మెడ్రాన్ వచ్చినప్పుడు ఆదరించిన స్నేహితుడు చనిపోతూ ఆమేడ—గొంత ఆస్తి నాపేర వ్రాశాడు.’

‘ఎవరతను’

‘అతనిపేరు వినాయకరావు. అతడు చనిపోతూ— నా కతడుచేసే ఉద్యోగం దొరికేటట్టు చేశాడు’

‘చాలా ఉత్తముడు—కన్నతండ్రికంటే నయం’

‘అయితే మానాన్న—నవతమ్ములవాడ లేమైనా మీకు తెలిసాయా?’

‘మారాజేశ్వరీ రోనాడదోమాటమీద—చెడ్డమాటోటి చెప్పింది’

‘అవునులేండి—కర్క’

‘కర్కేమిటి—ఒళ్ళుపొగరు. అయినా మీతండ్రిగారల్లాటివని చేయడమేమిటి?’

‘అన్నిటికీ కర్కేనండి’

‘కాదుగాని ముసలాయనేం చిక్కులువడుతున్నాడో?’

‘మనం తెలుసుకోవాలండి—ఎలా తెలుస్తుంది’

‘మీ వూరెళ్ళి వాకబుచేస్తే తెలియదా’

‘తెలియకేం—తెలుస్తుంది—అయినా ఇవే లోన్నేహితుడికి వ్రాస్తా’

‘మా రాజేశ్వరి అదే అంటుంది. ఆయన చాలమంచివాడు—మనస్సు విరగతీసేసింది—అంటుంది’

‘అదియధార్థమే—లేకపోతే నన్ను మొదట్నుంచి అంత యదిగా చూసినవాడు—ఆలా మారిపోవడమా’

‘ఏదొచ్చినా మంచికే వస్తుంది’

‘అలాగే అనుకుందాం’

‘బావా! సంగతులేంచెప్పావు కావు విశేషాలన్నీ చెప్పతానన్నావు’

‘చాలా తమాషాలెండి’

‘ఆహా!..’

‘ఆపరిస్థితులు చెప్పితే—మీరు డంగై పోతారు. అందులో మనగొప్పేం లేదు, అంతా భగవంతుని విలాస’

అంటూ తాను మెడ్రాన్ వచ్చినదగ్గరనుంచి జరిగినసంగతులన్నీ పూర్తిసగ్రుద్దినట్టు చెప్పాడు.

అంతలోనే భోజనానికి లేవండని రాజేశ్వరి తన అన్నగారూ— భర్తా వున్నగదిలోకివచ్చి చెప్పడంతో—తం లోపలికెళ్ళి పోయారు భోజనానికి—

౯

ప్రకాశ్ ఆరోజున స్వంతకారులో తొందరగా ఆఫీసు వెళుతున్నాడు. కారు బ్రాడ్వేలో శరవేగంగా పోతుంది. ఆసమయంలో మాసినగడ్డము - నెరసినతల - లోపలకు నొక్కుకుపోయిన దవడలు చాలీచాలని మొలకెక్కుకున్న గావంచాణో పున్నవ్యక్తి తూలిపోయి కారుక్రిందపడ్డాడు. వెంటనే ప్రకాశ్ కారాపి - డ్రైవర్ని మందలించి ఆవ్యక్తిని కారులోవేసుకొని అక్కడికి దగ్గరగావున్న జనరల్ ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళి గాయాలకు కట్టుకట్టించి ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంకాలం తిరిగి ఆఫీసునుంచివస్తూ - ఆసుపత్రిలోకెళ్ళి అతని పరిస్థితులు తెలుసుకున్నాడు. మరేమిభయంలేదు - బ్రతుకుతాడని డాక్ట

ద్దు అభయహస్తం యిచ్చాడు. కాని ప్రకాశ్ కు ఆమనిషిని చూసిందగ్గర నుంచి మనస్సులో అదోమోస్తరయింది. అయితే ఆవ్యక్తితో మాట్లాడి కనుక్కుందామంటే వీలులేకపోయింది.

మరినాలుగురోజుల అనంతరం — సాయంకాలం ఆఫీసుంచిపోతూ ఆప్పత్రిలోకాఫ్ఫీసరికి ఆవ్యక్తి కొంచెంకొంచంగా అచ్చటివారితో మాటలాడుతున్నాడు. అయితే మాటనవ్వడినిబట్టికూడా తెలుసుకోలేక పోయాడు.

ఆపేషంటే ప్రకాశ్ ముఖంకేసి నిదానంగా చూస్తున్నాడు. అంతలో ఓ సర్దువచ్చి నిన్ను ఆనువత్రిలోజేర్చి నీక్షేమనమాచారం కనుక్కుంటూన్నవాడవీరే అనిచెప్పింది.

ఆవ్యక్తి చటాలున లేచి ప్రకాశ్ కాళ్లువట్టుకోబోతూ కాలిమీద చిన్నప్పుడు కాలిపోయి మచ్చవడిన భాగాన్ని చూచి — లోపల సంశయిస్తూ — తమపేరు మనవిచేస్తారా అన్నాడు.

‘నాపేరు ప్రకాశరావు’ మాది కాకినాడ — ఆనడంతోనే శరభయ్యగారు — నాయనా — నువ్వేనా? అని కాగలించు కున్నాడు. ప్రకాశరావుకి ఆవ్యక్తి ఎవరో అవుడర్థమైంది — నాన్నగారూ — అంటూ నమస్కారంచేసి హాస్పటలునుంచి రిలీవుచేయించి కారులో యింటికి తీసికెళ్లాడు. తండ్రి ఆకుమారుని ధైర్యశ్రమంకాచూచి ఆశ్చర్యపడి లోలోన సిగ్గుపడ్డాడు. ప్రకాశ్ యింట్లోకి వెళ్ళడంతోనే తండ్రి తన్ను జేరిన సితిగతులను భార్య రాజేశ్వరికి వివరించాడు. ఆమె తొందరగా వచ్చి మామగారికి నమస్కరించి — ఆడరించి — గౌరవించి — బ్రహ్మసంద వడింది.

ప్రకాశ్ సాయంకాలందాకా ఓపికపట్టి సవతితల్లి సంగతి తండ్రిని నింపాదిగా అడిగాడు. —

అయ్య కన్నులమెంటు నీరురాలుస్తూ - ఆచూకర్లురాలి మాటలు
నమ్మి - అదిచెప్పినట్టలాచేసి - కొడుకును - కోగలిసి - పరాధవిం
చాను - నన్నన్నివిధాలా అడవిపాలుచేసి నాడితోలేది పోయింది.
తిండికూడా చిక్కులుపడి నిన్ను వెతుక్కుంటూ మదరాసు
చేరాను. నాజన్న తరిగింది. నిన్నుమళ్ళా కళ్ళతో చూశాను. ఇహ
దాని మాట ఎత్తదు.

అనిచెప్పి కొడుకూ కోడలూచేసి ఆవరణవల్ల మహదానందం
అనుభవిస్తున్నాడు.

—

2

ప్రకాశ్-రాజేశ్వరి- రాజేశ్వరిఅన్న-ఎదినె- వీరంతా మోరు
మార్కెట్టులోకి కులాసాగా వచ్చా రోనాడు అక్కడినుండి విక్టో
రియాపార్కుకెళ్ళాడు. అలాఅలా వెళుతుండగా ప్రకాశ్ ఏవీధిలో
నున్నబోర్డులుచూచి, కళాశాస్త్రములో పరీక్షయిచ్చి ఏస్త్రీలవల్ల లక్ష
రూపాయిలు బహుమానమందాడో ఆవీధిలోకివచ్చిందికాదు.

ప్రకాశ్ కారు నక్కడకు నడిపివుచు రహస్యంగా జైవ
రుతో చెప్పాడు. ఒక్కరాజేశ్వరి అన్నగారికే యది తెలుసును. కారా
వీధిలో ఆపించి నడివీధిని ప్రకాశ్ నడుస్తుంటే ఆస్త్రీలు నలుగురు
కనబడ్డారు.

వాడు ప్రకాశ్ నిచూశారు. గుర్తుపట్టారు-అతనిని అభినందిం
చాలని-స్వగతమువ్వాలని - ఆలోచించి-ఒకబాలికను ఓచీటియిచ్చి
పంపారు.

అందులో—తమపునర్దర్శనంకాదనుకున్నాం—హఠాత్తుగా అయింది
ఒక్కసారి లోపలకు దయచేసి—మా ఆతిథ్యం స్వీకరించండి—మీ
వెంటనున్నవారు కూడా రావచ్చును.

అని యున్నదిచదివి అందులో నలుగురిస్త్రీలసంతకాలు చూసి
తప్పులేదని భావించి వెంటవచ్చిన వారందరితోను—లోపలికెళ్ళాడు—
సింహద్వారం దాటిలోపలకు పోయేమేడమెట్లవద్ద బోర్డోకటి కట్టబడి
వుంది—అందులోబోళ్లు రెటరుతో—

ల వ్ ఛాం పి యన్ కు

స్వాగతము

అని ఉండటంచూసికూడా ప్రకాశ్ బుధువర్గంతో లోపలికె
ళ్ళాడు. వారునల్లరువచ్చి నమస్కరించి—ఫలహారములను ఏర్పాటు
చేసి—బాగాగౌరవించి—సంభాషిస్తున్నారు— ఆసమయంలో—ఆనాడు
బోర్డులుచూపి ప్రశ్నలుచదివి ప్రకాశ్ చే సమాధానాలు చెప్పించిన 10,
12, 14, 16 వండ్లబాలికలు బాగుగాసింగారింతుకొనివచ్చి—ప్రకాశ్ కి
వంగి నమస్కరించి—

My Dear LOVE CHAMPION

అని చుట్టూమూగి గలభాచేసారు.

రాబోవు నవలలు

జంపనవారివి

చైర్మన్ 1 భా॥

డిటో 2 భా॥

యక్స్ చైర్మన్ 1 భా॥

డిటో 2 భా॥

కష్టజీవి

కర్త

కాలమహిమ

ప్రేమపూజ

వలయునారు:—

పి. వి. రామయ్య సన్, రాజమండ్రి.

రాజమండ్రి ప్రెస్, రాజమండ్రి.

